

שריבי אזר

משיעוריו השבועיים של
הנצי"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

פרשת

תרומה

תשפ"ה

40 יום לפני מרים צוטקיס בבל יום:

הצילני מקלפת המן עמלק
וזכני לקדשת מרדכי ואסתר

- שְׁעוּרֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרֻשֶׁת מִשְׁפָּטִים תשפ"ה בְּקִדּוּשׁ אַחֲרֵי תַּפְּלַת שַׁחֲרִית..... 2
שְׁעוּרֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרֻשֶׁת מִשְׁפָּטִים תשפ"ה בְּקִדּוּשׁ אַחֲרֵי תַּפְּלַת שַׁחֲרִית..... 3
הַמִּשְׁכָּן שֶׁבַע יָמִים רַבִּיעִי וַיְהִי תַּשְׁפָּה..... 12
וְהַתְּקַדְּשֶׁתֶם: הַתְּאֻוָּה – זֶה יוֹתֵר גְּרוּעַ מִשׁוּחֲטֵי הַיֵּלָדִים..... 27
הַפְּרֻשָּׁה: עַל יְדֵי הַזְמִירוֹת – נִבְנָה הַמִּשְׁכָּן..... 30

הַתְּמֻנּוֹת בְּאֵדִיכוֹת:
בְּאֵדִיכוֹת הַכְּמָה שֶׁל
חֲסִידֵי בְּרַסְלָב שׁוֹבֵב
בְּנִים

שְׁעוּרֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרֻשֶׁת מִשְׁפָּטִים תשפ"ה בְּקִדּוּשׁ אַחֲרֵי תַּפְּלַת שַׁחֲרִית

שְׁעוּרֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרֻשֶׁת מִשְׁפָּטִים תשפ"ה בְּקִדּוּשׁ אַחֲרֵי תַּפְּלַת שַׁחֲרִית

~ נִכְתָּב עַל פִּי הַבֵּנֶת הַשׁוֹמֵעַ ~

לְשִׁמּוּאֵל, בְּשָׁתִי דְקוֹת לְשָׁתִים
עֲשֶׂרָה הוּא אָמַר "שִׁמּוּאֵל כָּכָר לֹא
יִחְזֹר", וְשָׂאוֹל נִשְׁאַר לְבַד. אָבֵל
הַצִּדִּיק תָּמִיד חוֹזֵר.

וְכָתוּב בְּעֵץ חַיִּים שִׁשָּׁאוֹל זֶה
נִיצוֹץ מִמֶּשֶׁה – שָׂאוֹל מִרְחוּבוֹת
הַנֶּהָר רָאשֵׁי תְבוֹת מֶשֶׁה.

וְעָכְשׁוּ בְּשַׁבַּת מִבְּרָכִים מְכִרִיתִים
אֶת עַמְלָק, מְכִרִיתִים אֶת הַיֵּצֵר
הָרַע. עָכְשׁוּ זֶה הַהִזְדַּמְנוּת, מִי
שֶׁרוּצָה לְגַמֵּר עִם הַיֵּצֵר הָרַע,
לְקַבֵּל הַחֲלֻטָּה שֶׁהוּא גּוֹמֵר עִם
הַיֵּצֵר הָרַע.

עָכְשׁוּ שַׁבַּת מִבְּרָכִים, וְהַמּוֹלָד
בְּיוֹם חֲמִישִׁי בְּלִילָה 6:41, וְזֶה
הָרַע שֶׁמְכִרִיתִים אֶת עַמְלָק, הַיּוֹם
עַמְלָק זֶה הַנֶּאֱצִים וְהַחֲמָאִים.

מִרְגַּע הַמּוֹלָד מִתְחִיל הָאוֹר שֶׁל
פּוֹרִים, פּוֹרִים זֶה הַהִתְגַּלּוּת הַכִּי
גְּדוֹלָה מִכָּל הַשָּׁנָה; יוֹתֵר
מִשְׁבּוּעוֹת, וְיוֹתֵר מִרֹאשׁ הַשָּׁנָה.
מִתְגַּלֵּה יְסוֹד אָבָא, מִתְגַּלֵּה מְרִדְכִי
וְאַסְתֵּר.

וְעָכְשׁוּ מִתְקַנִּים אֶת שָׂאוֹל, כָּל
אֶחָד יֵשׁ לוֹ נִיצוֹץ שֶׁל שָׂאוֹל,
וְשָׂאוֹל לֹא חָכָה עוֹד שְׁתֵּי דְקוֹת

שְׁעוּר שְׁנִמְסָד בְּמִלּוּה מְלָכָה מוֹצָאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ מִשְׁפָּטִים ב"ה שַׁבַּת תשפ"ה

עֲכָשְׁיו קוֹרְאִים "הַמַּחֲלָקֶת שְׁעָלִיו" שֶׁצָּב שֶׁצָּג שֶׁצָּד¹, אֵיךְ, הֶרְבֵּה אוֹמֵר "כֻּלָּם חוֹלְקִים עָלַי, אֶפְלוּ אִם הָיָה כָּאֵן הַבַּעַל שֶׁם טוֹב, הוּא גַם הָיָה חוֹלֵק עָלַי". אַחֲרֵי זֶה הֶרְבֵּה אוֹמֵר שֶׁאֶפְלוּ הָאֲרִיזִ"ל, אֵף אֶחָד לֹא מִשְׁתַּנֶּה עִמִּי, וְוֹאֵלֵט עַר זֵיף אוֹיֵף גֵּיט גִּיקָאָנֵט אוֹיס גְּלִיכְעֵן מִיט מִיר. מִיט מִיר גְּלִיךְ אוֹיס קוֹמְעֵן — אֵף אֶחָד לֹא יִכּוֹל לְהַבִּין אֶת הָעֲנִין שֶׁל רַבֵּנוּ, שֶׁל אוֹמֵן, חִיבִים לִסַּע לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה לְאוֹמֵן.

צְדִיקִים אַחֲרִים אָמְרוּ: אִם אֵתָה לֹא בָּא לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה אִזְ תִּבָּא לְלֶךְ

לֶךְ — "לֶךְ לֶךְ מֵאַרְצֶךָ וּמִמּוֹלֶדֶתְךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ" [פְּרָאשִׁית יב, א], תִּפְסִיק כָּכָר עִם אָבָא שְׁלֶךְ, תִּצָּא כָּכָר מֵאָבָא שְׁלֶךְ, מִבֵּית אָבִיךָ, כִּמָּה שֶׁאֲמַרְתִּי לוֹ אֲבָל הוּא לֹא מִפְסִיק, "מִבֵּית אָבִיךָ" — אִזְ אִם אֵתָה לֹא בָּאת לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה תִּבָּא לְלֶךְ לֶךְ. כָּכָה אָמַר הַשֶּׁרֶף רַבִּי אוֹרִי מִסְטֶרְעֶלִיסְק וְכָל מִינֵי צְדִיקִים, הַחוּזָה מְלוּבָלִין גַּם אָמַר: אִם אֵתָה לֹא בָּא לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה תִּבָּא לְלֶךְ לֶךְ. הֶרְבֵּה אָמַר: אֵין, אִם לֹא בָּאת לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה — הַפְסַדְתָּ! חוּץ מִמִּי שֶׁהוּא אָנוּס כְּמוֹכֵן.

אִזְ עֲכָשְׁיו כָּל אֶחָד צְרִיךְ לְדַעַת שְׁעָכְשִׁיו 20:05 וְ-23:55 זֶה עוֹד אַרְבַּע שָׁעוֹת, חֲצוֹת. כָּל הַגְּבָרִים לוֹמְדִים מַעֲכָשְׁיו שְׁמוֹנָה דְּפִי גְּמָרָא, לְהַתְחִיל בְּס"ד, אֲנִי מַצִּיעַ לִפְנֵי שֶׁתִּלְמַד ס"ד² תִּקְרָא לְמֵאֻלָּף

מֵרֵא מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

שֶׁהֲכִינִים תְּתוּבָה לְכָבֶם וְכו' עֵין שָׁם:
² סְנֵהֲדִין סֵד, ע"א

תֵּא שִׁמְעוּ וְיַעֲקוֹב בְּקוֹל גְּדוֹל אֵל ה' אֱלֹהֵיהֶם מֵאִי אִמּוֹר אִמְרוּ רַב יְהוּדָה וְאִיתִימָא רַבִּי יוֹנָתָן בֵּיִיא בֵּיִיא הֵינּוּ דִּאֲחֻרְבִּיהָ לְבִיתָא וְקִלְיָא לְהִיכְלָא וְקִטְלִינְהוּ לְצִדִּיקִי וְאִגְלִינְהוּ לְיִשְׂרָאֵל מֵאַרְעֵיהֶם וְעִדְדִין הוּא מִרְקָד בֵּין כְּלוּם יִהְיֶהֱתִיהָ לֵן אֵלָא לְקַבּוּלִי בִּיהָ אִגְרָא לֹא אִיהוּ בַּעֲיִן וְלֹא אִגְרִיהָ בַּעֲיִן בְּתוֹר דִּאֲבִיקוּ בִּיהָ יִתְבוּ תִּלְתָּא יוֹמָא בְּתַעֲנִיתָא בְּעוּ רַחֲמֵי נִפְל לְהוּ פִּיתְקָא מִרְקִיעָא דְהוּהָ כְּתִיב בְּהָ אִמְתָּא מִרְבִּי חֲנִינָא שִׁמְעוּ מִינָהּ חוֹתָמוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אִמְתָּא נִפְסָא כְּגוֹרֵיא דְנוּרָא מִבֵּית קֹדֶשׁ הַקְדוּשִׁים אִמְרוּ לְהוּ נְבִיא לְיִשְׂרָאֵל הֵינּוּ יִצְרָא דְעִבּוּדָה זֶרָה

¹ חֵי מוֹהֵר"ן • עֵינִן הַמַּחֲלֻקֹת שְׁעָלִיו

(שֶׁצָּב • א) אָמַר אֵיךְ אֶפְשָׁר שְׁלֹא יִחְלְקוּ עָלַי מֵאַחַר שֶׁאֲנִי הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ חֹדֶשׁ שֶׁעָדִין לֹא הָלַךְ אָדָם בּוֹ מַעֲוָלִים וְכו', אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא דֶּרֶךְ יִשְׁוֹן מֵאֵד אֵף עַל פִּי כֵן הוּא חֹדֶשׁ לְגִמְרִי:

(שֶׁצָּב • ב) אָמַר אֶפְלוּ אִם הָיָה וְכו' פְּעוֹלָם לֹא הָיָה יִכּוֹל לְהִשְׁתַּנּוֹת עִמִּי (וְוֹאֵלֵט עַר זֵיף אוֹיֵף גֵּיט גִּיקָאָנֵט אוֹיס גְּלִיכְעֵן מִיט מִיר. מִיט מִיר גְּלִיךְ אוֹיס קוֹמְעֵן):

(שֶׁצָּב • ג) אָמַר יֵשׁ בְּנֵי אָדָם שֶׁאֵין מִפְּרִים אוֹתִי כָּלָל וְחוֹלְקִין עָלַי. וְאָמַר שֶׁאִיתָא בְּהָדָה הַקְדוּשָׁה (שְׁמוֹת י"ז) עַל פְּסוּק "הִבֵּה נִתְחַכְּמָה לוֹ", וְכִי תַעֲלֶה עַל דַּעְתְּךָ שֶׁפְּרַעַה לְלֶךְ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד וְאָמַר לוֹ הִבֵּה נִתְחַכְּמָה, אֵלָא

שִׁילְמָדוֹ דָּף ס"ד, הִנֵּה יָבִיאוּ
סִנְהֶדְרִין, זֶה סִפְנַת נִפְשׁוֹת, לֹא,
בְּאֵמֶת, לְדַלֵּג עַל זֶה, לְדַלֵּג אֶת זֶה,
זֶה לֹא בִשְׁבִילְכֶם.

וְאַחֲרֵי זֶה תַּעֲבְרוּ לְנִ"ט עֲמוּד ב'
בְּחֻלִּין³, גַּם שָׁם יֵשׁ אֲרִיּוֹת,

אֲרִיּוֹת, אֵתָּה יוֹדֵעַ מַה זֶּה נִקְרָא
מְאֻלָּף אֲרִיּוֹת? אֵתָּה לֹא יוֹדֵעַ?
תִּתְקַשֵּׁר לְעִירָיָה. הָעִירָיָה פְּתוּחָה
עֲכָשִׁיר? אֲזִי אֵתָּה תִּסְפִּיק, אֲזִי
גַּמְרִנוּ אֲזִי תִתְקַשֵּׁר עֲכָשִׁיר, אֲנַחְנוּ
צְרִיכִים מְאֻלָּף אֲרִיּוֹת, אֲנִי רוֹצֶה

מִרְאֵי מִקְוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

אֲרִיא דְּבִי עִילָאִי אָמַר רַב כְּהָנָא תִּשְׁעָ אִמְהָתָא
הוּי בִּין אוּנָא לֹאוּנָא דֹּאֲרִיא דְּבִי עִילָאִי אָמַר רַב
יוֹסֵף שִׁיתֶּסֶר אִמְהָתָא הוּי מִשְׁכִּיָּה דְּטַבִּיא דְּבִי
עִילָאִי אָמַר לִיה קִיסֵר לר' יְהוֹשֻׁעַ בֶּן חֲנַנְיָה
אֱלֹהִיכֶם כֹּאֲרִיָּה מִתִּיל דְּכַתִּיב אֲרִיָּה שֶׁאֵין מִי
לֹא יִירָא מִאִי רְבוּתִיה פֶּרֶשָׁא קִטִּיל אֲרִיא אָמַר
לִיה לֹא כְּהֵאֲרִיא אֲרִיא מִתִּיל כֹּאֲרִיא דְּבִי עִילָאִי
מִתִּיל אָמַר לִיה בְּעִינָא דְּמִיחֻזִּית לִיה נִיהֲלִי
אָמַר לִיה לֹא מִצִּית חֻזִּית לִיה אָמַר לִיה אִיבְרָא
חֻזִּינָא לִיה בְּעָא רַחֲמֵי אֲתַעֲקֵר מְדוּכַתִּיה כִּי
הוּהוּ מִרְחִיק אַרְבַּע מֵאוֹת פֶּרְסֵי נִיהֵם חָד קֵלָא
אִפִּילוּ כָל מַעֲבֵרְתָּא וְשׁוּרָא דְּרוּמֵי נִפְל
אֲדַמְרַחֵק תֵּלֶת מֵאוֹת פֶּרְסֵי נִיהֵם קֵלָא אַחֲרִינָא
נִתּוּר כְּכִי וְשִׁנֵּי דְּגַבְרֵי וְאֵף הוּא נִפְל מְכוֹרְסִיָּא
לֹאֲרַעָא א"ל בְּמִטּוֹתָא מִינֵךְ בְּעִי רַחֲמֵי עֲלֵיהּ
דְּלֹהֲדֵר לְדוּכַתִּיהָ בְּעָא רַחֲמֵי עֲלֵיהּ וְאֹהֲדֵר לִיה
לֹאֲתֵרִיה

בְּהַדִּי דְּקַתְּפִסִּי לִיה אִישְׁתַּמִּיט בִּינִיתָא מִינִיהּ
וְאוּל קֵלִיה בְּאַרְבַּע מֵאוֹת פֶּרְסֵי אָמַרוּ הִיכִי
נִיעֲבַד דִּילְמָא מִשְׁמִיא מִרְחֲמֵי עֲלֵיהּ אָמַר לֵהוּ
נְבִיא שְׁדִיּוּהוּ בְּדוּדָא דֹּאֲבָרָא וְכִסְיָה בֹּאֲבָרָא
דְּשִׁיף קֵלִיה דְּכַתִּיב וְיֹאמַר זֹאת הִרְשָׁעָה
וְיִשְׁלַךְ אוֹתָהּ אֶל תּוֹךְ הָאֵיפָה וְיִשְׁלַךְ אֶת הָאֵבֶן
הָעוֹפֶרֶת אֶל פִּיהָ אָמַרִי הוּאִיל וְעַתָּה רִצּוֹן הוּא
נִיבְעֵי רַחֲמֵי אִיצְרָא דְּעִבְרָה בְּעוֹ רַחֲמֵי אִימָסֵר
בִּידֵיהוּ חֲבִשׁוּהוּ תֵּלֶת יוֹמֵי אִיבְעוּ בִּיעֲתָא בַּת
יֹמָא לְחוּלָה וְלֹא אִשְׁכַּחוּ אָמַרוּ הִיכִי נְעִבִיד
נִיבְעֵי פִּלְגָא פִּלְגָא מִרְקִיעָא לֹא יִהְיֶה כְּחִלְיָהּ
לְעִינֵיהּ אֲהִי בִיה דְּלֹא אִיגְרִי אִינִישׁ בְּקִרְוִבְתִּיהּ
[מִוִּרְיָה בְּהַר בֶּאֱנֹר תִּשְׁתַּפִּילָהּ זֶה עַל הַקְּרוֹבִים
הַחֻזִּיקָה 2000 שָׁנָה עַד הַיּוֹם, ה"ן].

³ חוֹלִין דָּף נט/ב

וְקִרְשׁ אַע"פ שֶׁאֵין לוֹ אֵלָּא קֶרֶן אַחַת מוֹתֵר:
אָמַר רַב יְהוּדָה קִרְשׁ טַבִּיא דְּבִי עִילָאִי טַגְרֵס

אֲמַנַת גִּנְבָה? יֵשׁ עַל זֶה מִשְׁפָּט
בְּהָאג מָחָר. יוֹם רִאשׁוֹן פְּתוּחַ
הַבֵּית הַמִּשְׁפָּט? בֵּן? פְּתוּחַ? אִז
מָחָר זֶה הַמִּשְׁפָּט, אֵתָה גַם תָּבֵא.

הַקִּיסָר נָפַל מֵהַכֶּסֶּא, לָמָּה הַפִּלְתָּ
אוֹתוֹ? זֶה צָרִיף אֲשׁוּר לְמִי שֶׁהִפִּיל
אוֹתוֹ קוֹרְאִים לָזֶה טִיגְרָאס —
לְאַרְיָה דְּבִי עֲלָאִי שֶׁהוּא הִפִּיל אֶת
הַקִּיסָר מֵהַכֶּסֶּא. וְיֵשׁ גַּם צָבִי דְּבִי
עֲלָאִי, שֶׁתִּשְׁע אַמּוֹת וּבֵין אוֹנָא
לְאוֹנָא — זֶה בְּרִיאָה, וְיֵשׁ גַּם שֵׁשׁ
עֶשְׂרֵה אַמּוֹת. אִז זֶה בְּחֻלִּין נ"ט
עֲמוּד ב, אִז אֲנִי מַצִּיעַ לְכֻלָּם לְדַלֵּג
עַל זֶה, זֶה לֹא בְּשִׁבְלֵכֶם.

וְתַתְּחִילוּ ס"ד שְׁמוֹנֶה דָּפִים, זֶה
נִגְמָר בַּע"א, בֵּן סוֹרֵר וּמוֹרֶה, זֶה
רַק שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים, בֵּן סוֹרֵר
וּמוֹרֶה, אַחֲרֵי זֶה הוּא כָּבֵר לֹא
נִקְרָא "בֵּן" הוּא נִקְרָא "אִישׁ"
אַחֲרֵי שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים, אִז זֶה לֹא
נִגְמָר דִּינוֹ, אִז זֶה עַד שֶׁהוּא בֵּן
סוֹרֵר וּמוֹרֶה, יֵשׁ לוֹ שְׁלֹשָׁה
חֲדָשִׁים לֵהִיּוֹת בֵּן סוֹרֵר וּמוֹרֶה,
אַחֲרֵי שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים הוּא
"הַפְּסִיד".

כָּכָה [- אִם הוּא "הַסְפִּיק"] סוֹקְלִים
אוֹתוֹ, (וּבִכּוֹת זֶה) הוּא רָץ לָגֶן עֲדָן.
כָּכָה [שֶׁהוּא "הַפְּסִיד"] הוּא לֹא יִכְנָס
לָגֶן עֲדָן. אִז ע"א, גִּנְבַּ מִשָּׁל אָבִיו
וְאָכַל בְּרִשּׁוֹת אָבִיו, מִשָּׁל אַחֲרִים
וְאָכַל בְּרִשּׁוֹת אַחֲרִים, מִשָּׁל

וְצָבִיִּים. זֶה מִמֶּשׁ סִכְנַת נִפְשׁוֹת, זֶה
פְּקוּחַ נִפְשׁ, אֲנִי לֹא לּוֹקַח אַחֲרֵיּוֹת,
אֲנִי לֹא לּוֹקַח אַחֲרֵיּוֹת.

צָרִיף לְלַמֵּד עֲכָשְׁיו שְׁמוֹנֶה דָּפִים
יֵשׁ אַרְבַּע שָׁעוֹת עַד חֲצוֹת. אַחֲרֵי
זֶה בִּ-1:00 נּוֹסְעִים לְחַלְחוֹל,
עֲתָנִיָּאל בֶּן קֶנֶז גַּם כֵּן, הוּא מִשָּׁל
אַרְבָּעִים שָׁנָה, הוּא קָבַל אֶת עֲכָסָה
הַבַּת שָׁל כָּלֵב, כָּלֵב זֶה אוֹר
הַטְּבוֹר.

הִנֵּה יֵשׁ כָּאן דָּף ס"ד, אָבֵל זֶה
מִמֶּשׁ מִסְכָּן, אֲנִי מִפְּחָד אֶפְלוּ
לְהַקְרִיא אֶת זֶה, הִנֵּה, הַבֵּאת חֻלִּין
גַּם כֵּן, וּוְאִי וּוְאִי. זֶה מִמֶּשׁ סִכְנַת
נִפְשׁוֹת! עַל שֵׁשׁ צָבִי דְּבִי עֲלָאִי,
אֵת כָּל זֶה צָרִיכִים לְדַעַת. כִּי קֶשֶׁה
לְלַמֵּד גְּמָרָא, זֶה הַכֹּל סְפוּרִים.
לּוֹמְדִים סְגִיָּא וְאַחֲרֵי זֶה עֶשֶׂר
דָּפִים סְפוּרִים. עַל הָאַרְיָה; כָּל
אֶחָד יִלְמַד אֶת זֶה עִם אִשְׁתּוֹ, עַל
הָאַרְיָה. רַק שְׁלֹא יִטְרֹף אוֹתָהּ
פְּתָאם, אֲנִי לֹא לּוֹקַח אַחֲרֵיּוֹת. לֹא,
זֶה תִּקְרָא לְמֵאלֶף אַרְיִוֹת.

[-] יָכוֹל לָבֵא עֲכָשְׁיו. כִּי הוּא עוֹבֵד
בְּעִירְיָה אִז שִׁיבִיא מֵאלֶף אַרְיִוֹת.
אִז פְּתוּב בִּנ"ט עֲמוּד ב שֶׁהִגִּיעַ
אִיזָה אַרְיָה, דּוֹקָא "חֲמוּד" כְּזֶה,
חֵית מִחֲמַד, נִתֵּן שְׂאֵגָה אַחַת —
הַקִּיסָר נָפַל מֵהַכֶּסֶּא.

זֶה מָתָר? מָה עִם אֲמַנַת אוֹסְלוֹ,

תְּהִלִּים עַד 23:55, וְאַפְשָׁר, אִם
תְּהִלִּים זֶה עַד 21:55, וְאַחֲרֵי זֶה
צְרִיכִים לְהַגִּיד מִשְׁלֵי אִיּוֹב דְּנִיָּאל
עֲזָרָא נְחֻמְיָה, וְגַם חֲמֵשׁ מַגְלֹת —
וְגַם מַגְלַת אֶסְתֵּר, כִּבְר שַׁבַּת
מְבָרְכִין. לְרֹאוֹת אֵיךְ שׁוֹשְׁפֵי הַיְּתָה
צְדִיקָה.

כִּי הֵעֵצָה זֶה אֶצֶל הָאִשָּׁה, אֲשֶׁתּוֹ
[שֶׁל הָמָן] אָמְרָה לוֹ "בִּבְקָר" [אֶסְתֵּר,
יד] — הוּא לֹא שָׁמַע בְּקוֹלָהּ, מִתִּי
הוּא הֵלֵךְ? בְּחֻצוֹת! כִּי הוּא הָיָה
בְּרִסְלָכֵר, הוּא הָיָה שׁוֹבֵב בְּנִים,
שׁוֹבֵב בְּנִים לֹא שׁוֹמְעִים בְּקוֹל
הָאִשָּׁה, אִם הוּא גַם לֹא שָׁמַע. אֵתָּה
כֵּן שׁוֹמֵעַ? אֵתָּה לֹא שׁוֹבֵב בְּנִים...
אִם הָמָן הָיָה שׁוֹבֵב בְּנִים אִם הוּא
לֹא שָׁמַע בְּקוֹלָהּ, הִיא אָמְרָה לוֹ

אַחֲרִים וְאָכַל בְּרֻשׁוֹת אָבִיו, אִינוֹ
נַעֲשֶׂה בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה עַד שִׁיגְנוּב
מִשָּׁל אָבִיו וְיֹאכַל בְּרֻשׁוֹת אַחֲרִים.
וְזֶה רַק בְּתַנְאִי שֶׁהוּא יֹאכַל
בְּחֻבְרָה שֶׁל סִיקְרִיקִים, אִם הוּא
אוֹכֵל בְּחֻבְרָה שֶׁל שׁוֹבֵב בְּנִים זֶה
חֻבְרָה שֶׁל סִיקְרִיקִים.

הָיָה אָבִיו רוֹצֵה וְאָמוֹ אֵינָה רוֹצֵה
— בְּתַנְאִי שֶׁשְׁנִיָּהֶם יִהְיוּ, לֹא יִהְיֶה
אֶחָד אֶלֶם וְאֶחָד חֵרֶשׁ, וְלֹא יִהְיֶה
אֶחָד גֶּדֶם, וְשְׁנִיָּהֶם בְּאוֹתוֹ גִּבָּה
צְרִיכִים לְהִיּוֹת, אִם הוּא נִהְיָה בֶּן
סוֹרֵר וּמוֹרֵה.

הַבְּנוֹת בְּאוֹת הַבֵּיתָה יֵשֶׁר שׁוֹפְכוֹת
דְּלֵי מַיִם, הַשְּׁפָכוֹת אֶת הַפְּסָאוֹת
שׁוֹפְכוֹת דְּלֵי מַיִם, בְּכָל חֹדֶר דְּלֵי
מַיִם, אַחֲרֵי זֶה יֵשׁ לָהֶם לְהַגִּיד

נְשִׁיכֶם אֲלֻמְנוֹת" [שְׁמוֹת כב, כג] —
אִם הָאִשָּׁה הִיא לֹא מְצַמְצֶמֶת אֶת
הַבָּעַל הִיא תִּשָּׂאֵר אֲלֻמְנָה, קָרָאנוּ
בַּפָּרָשָׁה. אֵתָּה קָרָאתָ אֶת הַפָּרָשָׁה?
אֵתָּה לֹא קָרָאתָ, אָה, אֵתָּה שׁוֹבוּ
בָּנִים, לֹא קוֹרְאִים, אֵתָּה גַם לֹא
קָרָאתָ. כְּתוּב "וְהָיוּ נְשִׁיכֶם
אֲלֻמְנוֹת וּבְנֵיכֶם יְתֻמִּים", הַנָּשִׁים
לֹא [-] נִשְׂאָרוּ אֲלֻמְנוֹת, 603,550
[נִפְטָרוּ], אִזּוֹ אִם הָיָה לוֹ אִשָּׁה אַחַת,
אִזּוֹ 603,000, אִם שְׁתֵּים אִזּוֹ זֶה
מִלְיוֹן מְאֻתִּים, שֶׁלֹּשׁ — זֶה מִלְיוֹן
שְׁמוֹנֶה מֵאוֹת, אַרְבַּע זֶה כָּבֶד שְׁתֵּי
מִלְיוֹן אַרְבַּע מֵאוֹת שְׁנֵשְׂאָרוּ
אֲלֻמְנוֹת.

אִזּוֹ הַשֵּׁם מְזַהֵר אֶת הָאִשָּׁה,
תְּזַהְרִי, אֵת תִּשְׂאָרִי אֲלֻמְנָה,
תִּשְׁגִּיחִי עַל הַבָּעַל שְׁלֹךְ, תִּתְּנִי לוֹ
עִם נְבוּט עַל הָרָאשׁ, הוֹלְכִים
לְעֵגֶל, לְרֶקֶד, אָמְרוּ "רֶק רְקוּדִים",
כָּלֶם הוֹלְכִים לְרֶקֶדִים, כָּלֶם פְּעַם
לְמַדּוּ בְּשׁוֹבוּ בָּנִים, אִזּוֹ הִלְכוּ
לְמַחֲוֹלוֹת, בִּינְתִים נִתְּנוּ גַם
נְשִׁיקָה, כָּל הָרְקוּד בְּמַחֲוֹלוֹת, כָּל
סְבוּב נְשִׁיקָה, כָּל סְבוּב נְשִׁיקָה,
נְשִׁיקָה, נְשִׁיקָה, אִזּוֹ כָּלֶם הִתְחִיבוּ
כָּלִיָּה. אִזּוֹ מִשָּׁה עוֹד הִמְתִּיק אֶת
זֶה, אָבֵל בְּמַרְגָּלִים הוּא כָּבֶד לֹא
הִמְתִּיק — לְחַלֵּק עַל הַצְדִּיק...

כִּי [בְּחֻטָּא הַעֲגִל] מִשָּׁה לֹא הָיָה, אִזּוֹ הֵם
לֹא הָיוּ אֲשָׁמִים, [אָבֵל בְּחֻטָּא הַמַּרְגָּלִים]

"בְּבִקְרָה", אֵתָּם לֹא קוֹרְאִים מְגִלָּה,
אֵתָּם נִגְדֵּי מְגִלָּה. אִזּוֹ הִיא אוֹמֶרֶת לוֹ
"בְּבִקְרָה תִּלְךְ, בְּשֶׁלֶשׁ בְּבִקְרָה
כְּשִׁפּוֹתֶחִים אֶת הַמִּשְׁוֹרִים תִּבְקֹשׁ
רְשִׁיוֹן", כִּי זֶה הָיָה סוּף הַשְּׂבָעִים
יוֹם, כְּתוּב שְׂבָעִים יוֹם רִאשׁוֹנִים
צְרִיכִים רְשׁוֹת מִהַמֶּלֶךְ, אַחֲרֵי
שְׂבָעִים יוֹם כָּבֶד לֹא צְרִיכִים רְשׁוֹת
אִפְשָׁר לְהַחֲלִיט לְבַד, זֶה הָיָה
בְּדִיוֹק הַיּוֹם הָאֲחֵרוֹן מִהַשְּׂבָעִים,
אִזּוֹ הִיא אֹמֶרֶת "בְּבִקְרָה תִּלְךְ תִּבְקֹשׁ
רְשׁוֹת, תִּקְבַּל רְשׁוֹת", אָבֵל הוּא
הָיָה "זְרִיזִים מִשְׁכִּימִים, זְרִיזִים
נִשְׁכָּרִים..." יֵשׁ זְרִיז וְנִשְׁכָּר וְיֵשׁ
זְרִיז וְנִפְסָד, הוּא הָיָה זְרִיז וְנִפְסָד.
כִּי הוּא קָם בַּחֲצוֹת, אָמַר "אֲנִי
שׁוֹבוּ בָּנִים, קָמִים חֲצוֹת", זֶה הָיָה
מוֹצָאֵי שַׁבַּת, בְּנִרְאָה, בְּמָקוֹם לְסַע
לְחִבְרוֹן הוּא הֵלֵךְ לְמִלְךְ, אָמַר:
"אֲנִי רוֹצֵה רְשׁוֹת, רְשִׁיוֹן", הִמְלִיךְ
אָמַר: הַרְשִׁיוֹן זֶה בְּשִׁבְלִיךְ, "הָעֵץ
אֲשֶׁר הֵכִין לוֹ" [אֶסְתֵּר ו, ד] — הוּא
הֵכִין עֵץ חֲמִשִּׁים אַמָּה, [הִמְלִיךְ אָמַר]:
זֶה בְּדִיוֹק מִתְּאִים לָךְ. זֶה בְּדִיוֹק
הַתְּאִים לוֹ, זֶה הָיָה בְּדִיוֹק לְפִי
הַמְּדוּת שְׁלוֹ. אִזּוֹ "אֲשֶׁר הֵכִין לוֹ",
אִזּוֹ הוּא זָכָה שֶׁזֶה הָיָה, שֶׁהָעֵץ
הַתְּאִים לוֹ.

אִזּוֹ לֹאִשָּׁה יֵשׁ תְּמִיד שְׂכָל פִּי מִלְיוֹן
מִשְׁלָאִישׁ, מִה שֶׁהָאִשָּׁה אוֹמֶרֶת זֶה
זֶה קְדוּשָׁה. וְלָכֵן כְּתוּב, "וְהָיוּ

גָּמַל, גָּמַל, גָּמַל, גָּמַל, גָּמַל, גָּמַל, וּבִסּוּף
הוא הִחִיָּה אוֹתוֹ — אִזּוּ הוּא אָמַר
זֶה הִיָּה אַחִיזַת עֵינַיִם, הוּא לֹא
שָׁחַט אוֹתוֹ, זֶה הִיָּה אַחִיזַת עֵינַיִם.
אִזּוּ קָרַח אָמַר זֶה הִכָּל הִיָּה אַחִיזַת
עֵינַיִם, לֹא הִיָּה עֶשֶׂר מְכוֹת, לֹא
הִיָּה קָרִיעַת יָם סוּף.

הַגְּבָרִים הָאֵמִינוּ [לְקַרְח], הַנָּשִׁים
לֹא. כְּתוּב [-] שֶׁהַגְּבָר נֹוֹטָה
לְהִתְפַּתּוֹת יוֹתֵר מִהָאִשָּׁה, הָאִישׁ
מֵאֲמִין לְכָל אֶחָד, הוּא שׁוֹמֵעַ
לְשׁוֹן הָרַע עַל הַצַּדִּיק — הוּא יֵשֶׁר
מֵאֲמִין, מִי אָמַר לָךְ שְׂדֵה נֶכּוֹן? לֹא
מִשְׁנֵה, כִּכָּה ה' בָּרָא אוֹתוֹ — יֵשֶׁר
הוּא מֵאֲמִין. קָרַח אָמַר: מִשָּׁה
רְמָאִי, "הָעֵינִי הָאֵנָשִׁים הֵהֱם
תִּנְקֵר" [בַּמִּדְבָּר טו, יד], הוּא רוֹצֵה
לִנְקֹר לְאֲנָשִׁים אֶת הָעֵינַיִם. לָךְ יֵשׁ

מִשָּׁה אַתָּם אִזּוּ מָה אַתָּם חוֹלְקִים
עַל הַצַּדִּיק, יֵשׁ לָכֶם עֲנִי כְבוֹד, יֵשׁ
לָכֶם, הוֹלְכִים עִם עֲמוּד אֵשׁ, מָה,
אַתָּם פּוֹחַדִּים מַעַג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן?
הוּא יִשְׂרָף בְּעֲמוּד אֵשׁ! אִזּוּ אֵיזָה
פָּחַד?! "אֲשֶׁר עֵין בְּעֵין נִרְאָה
אַתָּה ה' וְעֲנָנָךְ עֲמִד עֲלֵהֶם" כְּתוּב
בְּ[בַמִּדְבָּר] פָּרַק יָד פְּסוּק יָד, אַתָּם לֹא
רוֹאִים אֶת הַשֵּׁם עֵין בְּעֵין? אָדָם
צָרִיד לִרְאוֹת אֶת הַשֵּׁם עֵין בְּעֵין,
אִם הוּא לוֹמֵד בְּשׁוּבוֹ בָּנִים הוּא
צָרִיד לִרְאוֹת אֶת הַשֵּׁם עֵין בְּעֵין.
הַיּוֹם "עֵין בְּעֵין" ה' נִרְאָה אֵלֵיכֶם,
אֵיזָה פָּחַד מַעַג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן?

אַחֲרֵי זֶה קָרַח אָמַר זֶה הִכָּל פֶּאֱטָה
מוֹרְגָנָה, לֹא הִיָּה יָם, הוּא עֶשֶׂה
אַחִיזַת עֵינַיִם. כְּמוֹ שֶׁהַגְּמָרָא
אוֹמֶרֶת בְּקַבֵּב שְׂאֵחַד שָׁחַט גָּמַל,

אָדָם צָרִיךְ לִלְמַד עֲכָשְׁיו עִם אִשְׁתּוֹ
עַד 24:00 כְּלִי יָקָר, לְהַתְחִיל
לִלְמַד כְּלִי יָקָר, הוּא מְסַבֵּיר אֶת
הַמִּדּוֹת מֵה זֶה אַרְוֹן אֶחָד וַחֲצִי
שְׁתֵּים וַחֲצִי, וְאַמָּה וַחֲצִי רַחְבּוֹ
וְאַמָּה וַחֲצִי, תָּמִיד רַק חֲצִי חֲצִי,
חֲצִי חֲצִי, בְּשִׁלְחוֹן זֶה כְּבָר לֹא.

אִז כָּל אֶחָד יִלְמַד עִם אִשְׁתּוֹ כְּלִי
יָקָר, אֶת כָּל הַפְּרָשָׁה, יֵשׁ עֲכָשְׁיו
אַרְבַּע שָׁעוֹת עַד 24:15 וְאִז
הוֹלְכִים לִישׁוֹן וְקָמִים — הַגְּבָרִים
בֵּי-5:00 וְהַנָּשִׁים בֵּי-8:25, הוֹלְכוֹת
לְסַמֵּינָר, כָּל אַחַת תִּהְיֶה מְנַהֶלֶת,
עֲכָשְׁיו הַחֲזִירוּ עוֹד שֵׁשׁ חֲטוּפִים,
יִהְיֶה סַמֵּינָר בְּבֹאֲרִי, בְּנִיר עֹז, אֵלֶּה
הֵם מְנִיר עֹז, בִּיבֶס הֵם מְנִיר עֹז, אִז
הֵם [הַחֲמָאס] שְׁמוּ עֲרַבְיָה [בְּמָקוֹם אֵת
אִם מִשְׁפַּחַת בִּיבֶס], כִּי לִקְחוּ אֶת
הַגּוּפָה בְּטַח כְּבָר חָתְכוּ אוֹתָהּ
לְחֻתִּיכוֹת אוֹ שִׁשְׁרָפוּ, אִז הֵם גַּם
שׁוֹב אִז הֵם שְׁמוּ עֲרַבְיָה, עֲרַבְיָה
צִדִּיקָה, עֲרַבְיָה קְדוּשָׁה, לֹא
"סֵתֶם" עֲרַבְיָה, עֲרַבְיָה מִתּוֹקָה
כְּזֹאת מִמֶּשׁ, חֲמוּדָה כְּזֹאת, צִדִּיקָה
בְּאַמָּת, עִם חֲמֵשׁ רְעֵלוֹת, שְׁמוּ
אוֹתָהּ בְּתוֹךְ הָאָרוֹן אֲנִי רְאִיתִי
אוֹתָהּ כֵּן זֶה הִיָּה דוֹקָא נְחֻמָּד,
שְׂאֵת כָּלָם יִשְׁיִמוּ בְּאָרוֹן! רַק שְׁמוּ
אַחַת, לָמָּה רַק אַחַת, לָמָּה לֹא
מְלִיוֹן?! עַל כָּל פָּנִים, כִּיּוֹן שֶׁהֵם
לְמַדּוּ בְּשׁוֹבוֹ בָּנִים פַּעַם אִז הֵם רַק

אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה? לָךְ גַּם יֵשׁ?
תְּבַדֵּק! לֹא, אֲנִי חוֹשֵׁב שֶׁלֹּךְ אֵין
אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה, אֵתָּה לֹא מְכִיר
כְּזֶה פְּסוּק, נִכּוֹן? לִנְקָר לְאֻנָּשִׁים
אֶת הָעֵינָיִם, מִיֵּלֵא שׁוֹבוֹ בָּנִים
מְנַקְרִים עֵינָיִם, שֶׁמֶשׁוֹן נִקְרוּ לוֹ
אֶת הָעֵינָיִם, אֵתָּה מְכִיר אֶת הַפְּסוּק
הַזֶּה? גַּם לֹא, מְצִינָ, אֵתָּה
חֲבֵרָה מִן, אֵתָּה כֵּן מְכִיר, נִפְתְּלִי
מְכִיר, זֶהוּ, מִי שֶׁנִּקְרָא נִפְתְּלִי
נִפְתְּלִי זֶה "נִפְתָּ לִי", אֵתָּה מְכִיר
אֶת הַפְּסוּק לִנְקָר אֶת הָעֵינָיִם? גַּם
לֹא? אֵתָּה חֲבֵרָה מִן, וְזֶה אוֹמֵר
שְׂאֵתָּה שׁוֹבוֹ בָּנִים, אֵתָּה... לִנְקָר
לְאֻנָּשִׁים אֶת הָעֵינָיִם.

וּפְתָאֵם אֵתָּה אוֹמֵר אַרְבָּעִים שָׁנָה,
מֵה זֶה אַרְבָּעִים שָׁנָה? [-], תִּגִּיד
שָׁנָה, שְׁנָתִים, שְׁלֹשׁ, מֵה זֶה
אַרְבָּעִים שָׁנָה? סֹךְ הַכָּל לְכָל אֶחָד
הִיָּה אֲכַפֶּת מֵאִשְׁתּוֹ אֲנִי מִבִּין, כִּי
בְּשׁוֹבוֹ בָּנִים לֹא אֲכַפֶּת מֵהָאִשָּׁה
אֲבָל בְּמָקוֹמוֹת אַחֲרִים זֶה הִיָּה
אֲכַפֶּת, אִז "נִשְׁנִינוּ וְטִפְּנוּ יִהְיוּ
לְבָז" [בְּמִדְבָּר יר, ג] — יִהְיֶה לָנוּ אֶת
הַנָּשִׁים, אֵף אֶחָד לֹא מְסָכִים
שִׁיְהִיָּה לֹא אֶת אִשְׁתּוֹ, בְּסֹךְ הַכָּל
כִּכְיָנוּ שְׁלֹא רְצִינוּ שִׁיְהִיָּה אֶת
הָאִשָּׁה, לֹא רְצִינוּ שִׁיְהִיָּה אֶת
הָאִשָּׁה. אֵתָּה אוֹמֵר אַרְבָּעִים שָׁנָה
זֶה לֹא יָכוֹל לְהִיוֹת. כָּל זֶה מְסַבֵּיר
הַחֲדִיד"א, תִּלְמָדּוּ אֶת הַחֲדִיד"א.

הַעֲרִיבִים מְקִימִים אֶת זֶה! שׁוּבוּ בָּנִים לֹא מְקִימִים אֶת זֶה! הֵם לָמְדוּ תוֹרָה ו' "כֹּתֵר לִי זָעִיר", אֲזַי הֵם מַחֲכִים בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת, מִמֵּתִינִים.

אֲזַי כָּל אֶחָד יִלְמַד עֲכָשְׁיוֹ עִם אִשְׁתּוֹ אֶת הַכָּלִי יִקָּר, וְגַם אֶת הַגְּמָרוֹת עַל הָאֲרִיזוֹת, נֹט עֲמוּד ב' וְסָד עַד עַא — עַד בֶּן סוֹרֵר וּמוֹרֶה, שְׁמוֹנָה דָּפִים אֶפְשָׁר לְהַסְפִּיק עַד חֲצוֹת, זֶה הַכָּל אֲגֻדָּתוֹת, זֶה הַכָּל סְפּוּרִים עִם רִש"י לְבַד וְאֶפְשָׁר בְּלִי רִש"י, גַּם בְּלִי רִש"י, וְכָל אֶחָד יִגְמֹר אֶת הַפְּרָשָׁה כְּכָר הַיּוֹם, בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת צְרִיכִים לְגַמֵּר אֶת הַפְּרָשָׁה, בְּשֵׁשִׁי זֶה קֶצֶר לֹא מְסַפִּיקִים, כְּכָר הַרְבֵּה לֹא מְסַפִּיקִים אֶת הַפְּרָשָׁה וְזֶה, אֲזַי אֵין שׁוֹם סִיעָתָא דְשִׁמְיָא, אֵין מַחֲזִין, כִּי

שָׁמוּ אַחַת, בְּמָקוֹם מְלִיּוֹן. מֵהַיּוֹם אֲנַחְנוּ נִדְאָג שְׁיִשְׁמֹו מְלִיּוֹן. אֲמֵן, אֲמֵן. אֲמֵן. אֶת כָּלֵם, מְלִיאָרְד יִשׁ מְלִיאָרְד שְׁנֵי מְסַלְמִים בַּעוֹלָם, שְׁנֵי מְלִיאָרְד וְחֲצִי, יִשׁ שְׁנֵי מְלִיאָרְד וְחֲצִי מְסַלְמִים יִשְׁמֹו בְּאֶרֶץ.

בַּעֲזָרַת ה' עֲכָשְׁיוֹ 20:15, עוֹד שְׁלֹשׁ וְחֲצִי שְׁעוֹת חֲצוֹת, הַגְּבָרִים יִסְעוּ לְחִבְרוֹן וְשָׁם לְעֵתִינְיָאֵל בֶּן קִנְזִי, וְשָׁם, לְחִלְחוּל מַגִּיעִים ב' 3:00 לְפָנוֹת בְּקָר אֲזַי כָּלֵם יִשְׁנִים, מִיּוֹם רִאשׁוֹן יִשׁ כְּכָר אֲשׁוּר לְסוּעַ לְשָׁכֵם — כְּכָר אֶפְשָׁר לְסוּעַ, מִיּוֹם רִאשׁוֹן, אֶפְשָׁר לְסוּעַ כָּל יוֹם, מוֹצָאֵי שַׁבָּת עוֹד נוֹהֲגִים לְחִכּוֹת, הֵם מִמֵּתִינִים, הֵם ב' הַמֵּתֵן", הַרְבֵּה אוֹמֵר בַּתוֹרָה ו': דְּכָר רִאשׁוֹן זֶה "הַמֵּתֵן", "כֹּתֵר לִי זָעִיר" [אֵיב לֹב, ב]. מִי מְקִים אֶת זֶה?

לדעת מה רש"י אומר.
 רש"י אומר ששום אשה לא
 היתה, שום אשה לא מתה. אבל,
 נשארו אלמנות, זה מה שכתוב
 בפרשה שאם אשה לא תשגיח על
 בעלה — היא תשאיר אלמנה, אם
 הוא יעשה כל מיני שטויות, ילך
 אחרי המרגלים, ילך אחרי קרח,
 יאמין לעגל. האיש ישר מתפתה,
 באלפית שניה. אבל האשה לא,
 האשה היא מאמינה בצדיק כל
 החיים.

רפ"ה הולך על הפרשה כל רפ"ה
 — הפרשה רפ"ה זה פרה, פרה
 אדמה, שעכשיו למדנו פרה
 אדמה בבשלח, למדנו ש"שם שם
 לו חק ומשפט" [שמות טו, כה] —
 אומר רש"י: פרה אדמה. פרה
 אדמה. כל אחד צריך לדעת את
 הרש"י, עכשיו דברתי עם [נתן]
 ארול, אז הוא אומר שהוא [-] את
 מוסדות שובו בנים אז [-] למדו
 את הרש"י ממש, נבחנו, צריכים
 להבחין על הרש"י כל שבוע

המשך שיעור לבאר שבע יום רביעי פ ויחי תשפה

את המים הוא הביא מלח שפך מלח אז המים נהיו מתוקים אז הם אמרו עלה קרח.

אז כתוב אחד אמר לא היה דובים ולא יער, רב ושמואל, 'נדרים נזיר סוטה' כתוב שאחד אמר היה יער ולא היה דובים, הוא ברא דובים, הצדיק יכול לברוא דובים לברוא יער אבל אחד אומר לא, לא היה דובים ולא יער לא דובים ולא יער הוא ברא יער וברא דובים, הצדיק יכול לברוא על המקום, יכול להחיות מתים, באים לצדיק האמת אז הוא בורא יער בורא דובים, הוא יכול הכל לברוא, אז כל זה כתוב כאן בדף מ"ז עמוד א' בסוטה שלא היה לא דובים ולא יער, אחד אמר יער היה, דובים לא היה, ואחד אומר נס בתוך נס, שני ניסים גם לא יער ולא דובים.

אז הוא הסתכל וראה שעד סוף הדורות לא יצא מהם שום טוב והאמא נפקדה ביום כיפור, פעם לא היה חשמל אז אנשים נפלו ביום כיפור אפילו, היה הכל חשכה לא היה בית כנסת, עוד לא היה נוסח של התפילה, עוד לא היה בית ראשון אז אנשים נפלו אז ההורים של הילדים נפקדו

אז כתוב שבלק הקריב 42 קורבנות, אז הגיעו 42 ילדים שצעקו [לאלישע] עלה קרח עלה קרח כי הוא לקח להם את הפרנסה.

כי הערבים היו מתפרנסים שהיה בצורת הערבים היו מביאים את המים מהשילוח, באים עם פכים מוכרים כל פך במאה דולר פכי מים פתאום יורד גשם אז הם שברו את - רצו לרצוח את היהודים, פתאום התפללו אז בא' ניסן התחיל לרדת גשם, כל החורף לא ירד גשם רק בא' ניסן אז הם רצו להרוג את כל היהודים, הערבים, לעשות פרעות כי הם לקחו להם את הפרנסה.

אז אלישע לקח את הפרנסה לילדים האלה הם היו ילדים טובים חמודים עם פאות ארוכות עד המותניים ופתאום הוא לוקח להם את הפרנסה פתאום הוא מרפא להם את המים, המים [באותו אזור] היו מלוחים אז הם היו מביאים מים ומזה היו מתפרנסים, פתאום אמרו לאלישע תרפא את המים, ליריחו לא היה מים, מים מלוחים היה מעיין מים מלוחים אז הוא ריפא

ביום כיפור. יכול לברוא נשמה אז הצדיק בורא נשמה לכל אחד.

42 קורבנות שהקריב בלק מלך מואב אז בזכות זה ירדו 42 נשמות אבל הם נולדו בעבירה היו פגומים אז אלישע יכול היה [לברוא להם נשמה חדשה קדושה], לכן הוא נהיה חולה.

כתוב שלושה פעמים הוא היה חולה, פעם שדחה את גחזי כי גם גחזי שהעמיד את העגלים באוויר, בסנהדרין הוא העמיד את העגלים באוויר, את העגלים שעשה ירובעם בן נבט הוא העמיד אותם באוויר והיו צועקים אנוכי ולא יהיה לך כל זה כתוב במסכת סנהדרין שגחזי היה לו כזה כוח שהוא יכל להעמיד

אז אומר [שבכל אופן היה פגם בזה שאלישע ברא יער ודובים והרג את אותם ילדים אפילו שהיו רשעים גמורים בלי שום טוב] ר' נתן אז אתה צריך לברוא להם טוב, הצדיק יכול לברוא נשמה חדשה, הם נולדו בלי נשמה, מדוע אדם חילוני? אין לו נשמה אבל אפשר לברוא לו נשמה, הצדיק יכול לברוא נשמה אפילו להכי חילוני אז הילדים האלה אמרו עלה קרח, והוא ראה שלא יצא שום טוב מהם עד סוף הדורות והוא ראה שהתעברו ביום כיפור כלומר שהם נולדו בעברה אבל הצדיק יכול לברוא נשמה לכל אחד, הוא יכול לברוא דובים הוא יכול לברוא יער הוא

המפורש, הוא כתב את השם המפורש בתוך הפה של העגלים הוא שם טס עם שם מפורש והיו מדברים אנוכי ה' אלוקיך, היו מדברים והייתה מכרזת ואומרת אנוכי ה' אלוקיך ולא יהיה לך.

ואיכא דאמרי: רבנן דחה מקמיה, שנאמר ויאמרו בני הנביאים אל אלישע הנה [נא] המקום אשר אנחנו יושבים שם לפניך צר ממנו, הביאו 20 לחמים למה איש, מכלל דעד השתא לא הוו (פיישי) [צר].

תנו רבנן: לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת. לא כאלישע שדחפו לגחזי בשתי ידיים, אז אומר ר' נתן בהלכות חושן משפט שהצדיק יכול להכניס נשמה בכך אדם, גחזי לא היה לו נשמה, 42 ילדים בלי נשמה וכתוב שהוא היה חולה הוא נהיה חולה נהיה לו שפעת קורונה אולי גם סרטן, מי יודע איזה מחלה הוא קיבל.

אז כתוב כאן בהלכות שלוחין ה' סעיף כ"ד ועל כן אלישע שהיה

אותם באוויר את העגלים וכל עם ישראל ראה שיש [בעגלים] רוח חיים.

כתוב בחרט אנוש, חרט אנוש זה שאנוש היה מכניס רוח חיים בפסלים, אנוש ידע להכניס רוח חיים, מה פתאום אנשים האמינו בפסלים? מה השתגעו פתאום? 695 שנה אחרי שאדם הראשון נפטר הוא אמר אני בראתי את אדם הראשון, היום מאמינים לכל אחד, אנשים תמימים, אני בראתי את אדם הראשון אני בראתי את השמש את הירח אז איך הוא עשה את זה? כי הוא היה מכניס רוח חיים בפסלים, "חרט אנוש".

אז [גחזי] העמיד לחטאת (- העבודה זרה שעשה) ירבעם באוויר, בדף ק"ז עמוד ב' אז הוא העמיד את החטאת של ירובעם בן נבט באוויר את שני העגלים, הוא (- אלישע) רצה להחזיר אותו בתשובה, אמר איך אתה מחזיר בתשובה אני החטאתי את כל עם ישראל? תליתי את שני העגלים באוויר בין שמים לארץ, אמר שם

מראי מקומות והערות

אֶחָד שִׁדְּחָה אֶת גִּחְזִי, וְאֶחָד שִׁגְרָה דְּבִים בְּתִינוּקוֹת, וְאֶחָד שָׁמַת בָּהֶּ. וְהָפַל אֶחָד, כִּי זֶה בִּזְהָ תִּלְוִי, כִּי אֱלִישֶׁע נִשְׁהִיָּה נָבִיא גְדוֹל מְאֹד, אַף-עַל-פִּי-כֵן גָּלוּ לָנוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל שֶׁשִּׁגְרָה בָּזָה שִׁדְּחָה אֶת גִּחְזִי בְּשֵׁתֵי יָדַיִם, כִּי בְּעֵינָיו הִפְקִשָּׁה

4 לקוטי הלכות ח"ז חושן משפט הלכות שלוחין הלכה ה' (יט) וְזֶהוּ בְּחִינַת (מלכים ב' יג): "וְאֱלִישֶׁע חָלָה אֶת חָלּוֹ אֲשֶׁר יָמֹות בּוֹ", וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (סוטה-דף מז.): "שִׁלְשָׁה חָלָאִים חָלָה אֱלִישֶׁע,

באוויר וכל העם הלך אחרי זה, אפילו שאין לו חלק לעולם הבא. כתוב שלושה מלכים וארבע הדיוטות⁵, ארבע הדיוטות (אחד

גדול בנבואה ויכל לברוא דובים ולברוא יער אז הוא גם יכול לברוא נשמה חדשה ואפילו שגחזי העמיד כבר את העגלים

מראי מקומות והערות

לסמך על זה, רק לחפש ולבקש גדלת רחמי ה' יתברך עוד, עד שייכל לקרב אותם גם כן, כי אין רצונו יתברך כלל לרחק שום בריה, רק לקרב. וכמו שמצינו הרבה שהקפיד ה' יתברך על גדולי הצדיקים הנוראים, על שלא למדו זכות כראוי על ישראל כמו אליהו כשאמר קנא קנאתי וכו', וכן הושע וישעיה וכו', כמו שאמרנו רבותינו ז"ל:

(כא) וזהו "ואלישע חלה את חליו אשר ימות בה". כי הא בזה תליא, כי מחמת שדחה את גחזי ואת התינוקות, שבא העקר על ידי רבוי קלקולם של גחזי ותינוקות שלא בקשו אחר קדשת הצדיק אלישע כראוי, עד שגרמו שגיאיה גם אליו בעצמו כנ"ל, על ידי זה דיקא חלה את חליו אשר ימות בה, כי רק מצד זה נקרא הסתלקות אלישע בשם 'מיתה' וכנ"ל, אבל אלישע בעצמו בודאי חי וקם לעולם כנ"ל, כי הלא אפילו מת גמור, שנקבר אצלו ונגע בעצמותיו הקדושים חי וקם על רגליו, כמו שכתוב: "ויהי הם קוברים איש" וכו'. הרי שאלישע יכול להחיות מתים ממש על ידי נגיעה בעצמותיו, מכך שכן שהוא בעצמו לא מת, חס ושלום, ומכל שכן שהוא יכול להחיות בני אדם החיים עדין, להחיותם בהשארת תורתו ורוח קדשו, רק שצריכים לבקשו מאד וכנ"ל:

⁵ סנהדרין צ, ע"א

משנה כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא... שלשה מלכים וארבעה הדיוטות אין להן חלק לעולם הבא שלשה מלכים ירבעם אחאב ומנשה רבי יהודה אומר מנשה יש לו חלק לעולם הבא שנאמר ויתפלל אליו וישמע תחנונו וישיבהו ירושלים למלכותו אמרו לו למלכותו השיבו ולא לחיי העולם הבא השיבו ארבעה הדיוטות בלעם ודואג ואחיתופל

והחפוש הנ"ל אחר הצדיק האמת שיש לו בחינת רוח הקדש יש בזה עמקות הרבה מאד, כי המניעות לזה מתפשטים ומשתטחים מאד, העקר מצד פגם המקבלים, אבל פגם המון בני ישראל הצריכים לחפש ולבקש ולקבל קדשת הצדיק מתגבר לפעמים כל כך חס ושלום, עד שגורמים גם איזה שגיאיה להצדיק הרבי האמתי בעצמו, עד שהוא גם הוא נעלם מפניו הדרך איך יוכל לתקן את ישראל. ובה יש דברים נסתרים הרבה, וכמוכן קצת מזה בהתורה 'קרטליתא' (סימן יח לקו"א) ובקומות אחרים, ובפרט בכמה שיחות וכו'.

(כ) ועל כן גם אלישע, אף על פי שהיה גדול בנבואה מאד, אף על פי כן מעצם רבוי הקלקולים של גחזי ותלמידיו, כמו שאמרנו רבותינו ז"ל על פסוק "וגש גחזי להדפסה" וכו', על ידי זה גרם שנפל ונתחמק מאלישע ונדחה מעולמו, כמו שאמרנו רבותינו ז"ל שהוא אחד מההדיוטות שאין להם חלק לעולם הבא. ומעצם קלקוליו על ידי זה גרם שגיאיה גם לאלישע רבו, ונתיאש לבקשו כראוי ודחפו בשתי ידיים, מחמת שראה שהוא פגום ומקלקל מאד, בתאות נאוף ותאות מוזן כמו שכתוב בענין 'עמין'. אבל אף על פי כן אמרו רבותינו ז"ל ששנה אלישע בזה עד שחלה מחמת זה כנ"ל, כי אף על פי כן היה צריך אלישע לבקשו ולהפשו עוד, כי רחמי ה' יתברך אינם פלים לעולם, והיה צריך לבקש עוד רחמנות בזה אצל ה' יתברך, עד שייכל להרים גם את גחזי מזהמתו הגדולה.

וכן מה שגרה דבים בתינוקות, כי אף על פי שאלישע הסתפל בהם שאין בהם לחלוהית טובה כמו שאמרנו רבותינו ז"ל על פסוק "ויפן בהם ויראם" וכו', אף על פי כן לא היה לו

לרשע הכי גדול, הצדיק יודע איך לברוא נשמה, אז אחרי שגחזי נפל בכאלה חטאים גדולים, העמיד את החטאת של ירובעם בן נבט באוויר והוא צעק אנוכי ולא יהיה לך, חקק את השם המפורש מתחת לפה אז תברא לו אתה נשמה, ה' יתברך מוריד נשמה אז הוא רוצה שהיא תעשה תשובה, כל נשמה יכולה לעשות תשובה, כל נשמה.

עכשיו כזו מלחמה כבר 14 חודש כבר 460 יום כולם בשבי בתוך תעלות בתוך חצי מטר על חצי מטר אין להם לחם לאכול זורקים להם חצי פיתה ליום מענים אותם

מהם) זה גחזי שאין לו שום תיקון והוא נהיה מצורע ואין לו שום תיקון אז שלושה מלכים וארבע הדיוטות כאן בדף צ' (בסנהדרין) שלושה מלכים וארבע הדיוטות, שלושה מלכים זה ירובעם בן נבט, אחאב ומנשה, מנשה זה השעיר עיזים, ר' יהודה אומר מנשה יש לו חלק לעולם הבא שנאמר "ויתפלל אליו" הוא עשה תשובה, ארבע הדיוטות זה בלעם, דואג ואחיתופל וגחזי.

אז גחזי היה כזה רשע שאין לו אפילו עולם הבא אבל אפשר לברוא לו נשמה אפשר להחזיר אותו בתשובה, הצדיק יכול לברוא נשמה לכל אחד אפילו

עינויי תופת. לכול קנה יש 49 צינורות כפול שבע, 40 כפול 7 זה 280, 9 כפול 7 זה 63 זה 343.

אז כתוב שלעתיד לבוא, המנורה לעתיד לבוא תהיה 343 קנים או שלהבות, כי יש מעיין של שמן זית מעל המנורה ויש ירד שמן זית מהמעין, כי [החשמונאים בחנוכה] הם מצאו פך אחד שזה דלק שמונה ימים, לעתיד לבוא יהיה מעיין, כל קנה יאיר ב49 אורות ו49 כפול שבע זה 343 "בשגם הוא בשר" משה נקרא בשגם, בשגם הוא בשר שהוא מאיר ב343 אורות הוא מאיר, משה מאיר ב343 אורות הוא מאיר.

אז ר' נתן אומר שהצדיק יכול להכניס נשמה בכל אחד, גם בגחזי גם ב42 ילדים גם ברשע הכי גדול אפשר להכניס בו נשמה, אין אדם שאין לו, כל אחד יש לו איזה התעוררות, כל אדם מגיע יום כיפור כולם באים לבית כנסת, עכשיו בדינגוף התפללו ביום כיפור, עכשיו עשו את זה בגן אחר אבל אפשר להחזיר את כל באר שבע בתשובה בשנייה

שיוכל להרים גם את גחזי הוא יכול גם את גחזי להוציא אותו אפילו שהוא כבר היה הכי מזוהם והעמיד את החטאת של ירובעם בן נבט באוויר ואותו הדבר הוא ברא דובים וברא יער הוא יכל להחזיר אותם בתשובה, את ה42 ילדים היה קונה להם איזה קרטיב איזה ארטיק מביא להם בורקס היו עושים תשובה, ארטיק קרטיב כל אחד עושה תשובה, אתה נותן בבאר שבע עכשיו כולם חוזרים בתשובה.

אז כל באר שבע זה הכי קל, שם יעקב ראה את הסולם, כל ההתגלויות זה היה בבאר שבע, כל מה שיעקב ראה זה היה בבאר שבע, ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה, באר שבע זה שבע ספירות, שבע כפול שבע זה 49 כפול שבע זה 343.

כתוב שלעתיד לבוא המנורה תאיר ב343⁶, עכשיו קראנו בחנוכה ראיתי מנורה שבעה ושבעה שבעה מוצקות, שבעה שבעה זה 49 צינורות לכל קנה,

מראי מקומות והערות

אֲרַבְעִין וְתֵלֵתָא כְּנִיהוּר שְׁבַעַת יוֹמָא בְּיוֹמָא דִּיתִיב יִית גְּלוּת עֲמִיה וּמִרַע מִחֲתִיה יָסִי:

⁶ תרגום יונתן ישעיה ל, כו
וְהִי גִיהוּר סִיחָרָא כְּנִיהוּר שְׁמִשָּׁא וְגִיהוּר שְׁמִשָּׁא וְהִי עֲתִי לְאַנְהָרָא עַל חֵד תֵּלֵת מָאָה

אחת, בשנייה אחת עושים להם. בן נרון קיסר.

[נירון קיסר] הוא התגייר הוא שרף את רומא, הם (- הגויים) לא יודעים למה הוא שרף את רומא עד היום, אבל פשוט, הוא החליט להתגייר הוא שרף את כל רומא כי זה (- עושים שם מעשי) סדום ועמורה, מה זה רומא? סדום ועמורה, מה זה ניו יורק? סדום ועמורה, מה זה תל אביב? סדום ועמורה, המלכה אליזבט אמרה פריז זה סדום ועמורה, [כך אמרה] המלכה אליזבט, זה הכל סדום ועמורה צריכים את הכל לשרוף ואז כולם

עכשיו יארציט של ר' נתן לקחת את האולם הכי גדול כמו שהגענו לבאר שבע עשינו שם באולם הכי גדול, באולם הכי גדול עשינו שם, אז יבואו כל באר שבע, הצדיק יכול את כולם להחזיר בתשובה, את כולם, גם את גחזי גם את 42 ילדים, אפילו אנשים נולדו בטומאה זה לא משנה, שמעיה ואבטליון אפילו שהם גרים הם היו תנאים, שמעיה ואבטליון, ר' מאיר בן נרון קיסר⁷,

מראי מקומות והערות

אמר ליה "ונתתי את נקמתי בָּאָדָם בְּיַד עַמִּי יִשְׂרָאֵל" וגו' אמר קודֶּשָׁא בְּרִיָּה הוּא בְּעֵי לְחֻרְבֵי בֵּיתָהּ וּבְעֵי לְכַפֹּרֵי יְדֵיהָ בְּהֵהוּא גְּבֵרָא עֵרַק וְאַל וְאַלִּיגֵיר וְנֶפֶס מִיְּמִינָהּ רַבִּי מֵאִיר:

⁷ גיטין נו ע"א שְׂדֵר עֲלוּיָהּ לְנִירוֹן קִיסָר כִּי קָאֲתִי שְׂדָא גִירָא לְמִזְרַח אֲתָא נָפַל בִּירוּשָׁלַיִם לְמַעַרְב אֲתָא נָפַל בִּירוּשָׁלַיִם לְאַרְבַּע רֻחוֹת הַשָּׁמַיִם אֲתָא נָפַל בִּירוּשָׁלַיִם אָמַר לִיה לִינְקָא פֶּסַק לִי פֶסוּקִיד

המלכה, כל המלכות נמצאים כאן, [ליד] בית המשפט [המחוזי] זה הכל נמצא בהילני המלכה שלומציון המלכה אז 9 שנים היא הייתה מלכה והיא החזירה את העם בתשובה.

אשה אחת כמו דבורה הנביאה "בפרוע פרעות בישראל" היא החזירה את כל העם בתשובה, היא לימדה אותם פריעה, [עד אז] עשו חיתוך כמו ערבי, ערבי עושה ברית מילה זה חיתוך, הם היו פעם עושים בגיל 13, היום הם כבר עושים בגיל חודש אבל לוקחים כמה ביחד, לא משנה אתה בגיל שמונה ימים בגיל שנה עושים כמה ביחד והמולים שלנו מתאמנים עליהם ועושים להם את הברית מילה, עושים עשר ביחד עשרים ביחד.

אז הרמב"ם אומר שבני קטורה חייבים במילה⁹ אבל כיון שלא

עושים תשובה אז נרון קיסר שרף את כל רומא ואחרי זה הוא נעלם להם הם לא יודעים עד היום איפה הוא נעלם אז הגמרא אומרת הוא התגייר הוא פשוט התגייר, הגמרא בגיטין, פשוט הוא התגייר ומזה יצא ר' מאיר.

ור' עקיבא היה בן של גרים לכן עד גיל 40 הוא היה עם הארץ, לא היה מי שילמד אותו, פעם לא היה כוללים לא היה ישיבות לא היה ארגוני נוער, אנשים לא היה מי שילמד אותם, לא ידעו קרוא וכתוב לא ידעו לדבר.

אפילו ינאי [המלך] לא ידע לברך⁸, כתוב שינאי אחרי שהוא הרג את כולם הוא לא השאיר אחד בחיים את כל הסנהדרין אבל שמעון בן שטח הצליח לברוח כי הוא היה הגיס הוא היה אח של המלכה, יש שלומציון המלכה, יש [מקום קבורת המלכות] הילני המלכה שלומציון

מראי מקומות והערות

⁸ ברכות מח, ע"א

ינאי מלכא ומלכתא כריכו ריפתא בהדי הדדי ומדקטל להו לרבנן לא הוה ליה איניש לברוכי להו אמר לה לדביתהו מאן יהיב לן גברא דמברך לן אמרה ליה אשתבע לי דאי מייתינא לך גברא דלא מצערת ליה אשתבע לה אייתיניה לשמעון בן שטח אחוה אותביה בין ידיה לדידה אמר ליה חזית כמה יקרא עבדינא לך אמר ליה לאו את קא מוקרת לי אלא אורייתא היא דמוקרא לי דכתיב סלסלה

ותרוממך תכבדך כי תחבקנה אמר לה קא חזית דלא מקבל מרות יהבו ליה כסא לברוכי אמר היכי אברוך ברוך שאכל ינאי וחביריו משלו שתייה להווא כסא יהבו ליה כסא אחרינא וברכי:

⁹ רמב"ם, שופטים הלכות מלכים פרק י הלכה

ח

הלכה ח אָמְרו חֲכָמִים שְׁבָנִי קְטוֹרָה שֶׁהֵם זָרְעוּ שֶׁל אֲבֵרָהָם שְׁבָא אַחֵר יִשְׁמָעֵאל וְיִצְחָק תִּיבִין בְּמִלָּה. וְהוֹאִיל וְנִתְעַרְבוּ הַיּוֹם בְּנֵי יִשְׁמָעֵאל

אין עמוני אין מואבי, אז גם אין בני קטורה היום, כולם כבר התערבו עם כל העמים.

החמאס זה עמלק ממש אבל רוב הערבים (- אולי צ"ל: רוב המוסלמים) זה לא עמלק כמו הערבים, עכשיו עושים שלום עם מרוקו שלום עם דובאי שלום עם אבו דאבי, רוב הערבים (- אולי צ"ל: המוסלמים) זה אנשים שקטים, רק יש...

כי הערבים לא הסכימו [גם בזמן האנגלים] להביא ספסלים לכותל, לא ספסלים ולא סידורים, אדם יכול לבוא עם סידור ביד אבל

יודעים בדיוק מי הם אז כל הישמעאלים (חייבים ?) אבל כבר כתוב שהגמרא אומרת שכולם התבוללו עם כל העמים, הרמב"ם הזה מאוד קשה שהוא אומר שבני קטורה חייבים במילה.

אבל כתוב אני מנימין בן גר מצרי¹⁰, הוא היה בן מצרי הוא היה כבר בן מצרי אני אקח מצרית שניה והבן שלי יוכל להתחתן עם יהודיה, "דור שלישי יבוא להם בקהל ה'" אז ר' יהושע אומר שהיום כבר כל הגויים מותרים,

מראי מקומות והערות

לי חבר מתלמידי ר' עקיבא אמר מנימין גר המצרי אני מצרי ראשון ונשאתי מצרית ראשונה אשאי לבני מצרית שניה כדי שיהא בן בני מותר לבא בקהל

בבני קטורה יתחייבו הכל במילה בשמיני. ואין נהרגין עליה:
¹⁰ סוטה ט, ע"א
והתניא אמר רבי יהודה מנימין גר המצרי היה

הצלחות ישברו אבל את אל תשברי, היא (- הבת של מורינו הרב) חשבה מי יודע מה יעשו לה עכשיו, כי אצלנו היה מדרגה ברובע, זה היה מהמטבח לעלות לסלון היו צריכים לעלות שני מדרגות אז היא נפלה במדרגות ונשברה הצלחת, שהצלחת תישבר רק את אל תשברי.

אדם אסור לו לצעוק על האשה, מה שהאשה עושה זה קדוש, אחרי זה בסוף היא תהיה פי שניים ממנו, כל אשה בסוף היא פי שניים מהבעל, אז אסור לצעוק על אשה מה שהיא תעשה תשבור את הבית את הכוסות, האשה שווה יותר מכוס יותר מצלחת.

אז הוא (- הבעל במעשה הגבעה) נתן עליה צעקה אז היא ברחה היא הייתה כמעט שנה בבית לחם, כתוב שנה וארבע חודשים הייתה בבית לחם ואז הוא הלך להביא אותה והוא שמח איתו שמח איתו והוא שמח ושמח ושמח ושמח ואכלו ושתו, הגיע יום רביעי בלילה הוא אומר לו יילה יש לי עשרה ילדים בבית יש לי עוד אשה אני צריך ללכת לשכם להר אפרים יש לי עוד ילדים.

הנה עוד מעט הולכים עוד חמש

אסור לו להשאיר את הסידור, אז האנגלים אמרו שברוק, לסוסה של מוחמד קראו ברוק והוא קשר את הסוסה לכותל ואז הוא עלה לשמים, אני רציתי לתפוס את הסוסה הזאת חיפשתי אותה, על כל פנים אז האנגלים הגיעו אז סיפרו לו שמפה מוחמד עלה, [הערכים אמרו] הכותל שלהם, למה הכותל שלהם? כי מפה מוחמד עלה, מוחמד בכלל לא ידע שיש כותל, בכלל הוא לא ידע שיש כזה דבר בעולם, בקוראן לא מוזכר המילה ירושלים בכלל, לא מוזכר, אצלנו זה מוזכר כה "תאמר" תאמר זה 641 פעם מוזכר ירושלים בתורה בדיוק, זה רק מתחיל להיות מוזכר בפרק י"ג בשמואל, ירושלים רק כתוב מלך שלם, ירושלים זה רק אחר כך בזמן דוד המלך נתנו את השם ירושלים כי קראו לזה יבוס, כתוב שהלכו ליבוס, כתוב שפילגש בגבעה שהוא הגיע לבית אל, היא ברחה לו כי מצאו זבוב במרק אז הוא צעק עליה.

אסור לצעוק על האשה לא צועקים על אשה, שיהיה זבוב [באוכל], פעם שרי נפלה עם כל הצלחות אז הרבנית צעקה אני זוכר עד היום היא אמרה שכל

זכוב במרק אז היא הייתה שם ימים, ימים זה שנה, ימים וארבע חודשים, שנה וארבע חודשים ואז הוא נזכר בה והוא הלך להביא אותה, הוא הגיע ביום ראשון עם צמד חמורים ואז האבא שמח הנה הוא יחזיר אותה הביתה יהיה לה בעל [עד עכשין] היא סתם בודדה גלמודה עגונה, ביום הרביעי הוא כבר רוצה ללכת הביתה, [אמר לו חמיו] עוד טיפה עוד טיפה תאכל עוד בורקס עוד שניצל אחד עוד צ'קנס עוד המבורגר אחד, מביא לו המבורגר, פת לחם, פת לחם

דקות הולכים הביתה מתפללים מעריב, אחרי זה תגידו ברכו, אחרי שמונה עשרה אתם יכולים לנסוע לבאר שבע בחזרה ולהזמין כבר אולם את האולם הכי מפואר לעשות יארצייט של ר' נתן ולספר כל מה שסיפרנו עכשיו, הצדיק יכול להחזיר את כולם בתשובה אין אצלו בעיה, הוא יכול לברוא דוכים ולברוא יער.

אז אנחנו מספרים כאן אז היא הייתה שם איזה כמה חודשים אצל הוריה אצל אבא שלה והוא מגיע, אז הוא צעק עליה למה יש

הגיעו ליבוס היא ירושלים אבל עוד לא קראו לה ירושלים קראו לה יבוס, רק ערבים גרו שם, רק ערבים, כנענים, ויאמר הנער בוא ניתן להם מאה דולר ניתן להם מאה זלוטוס מאה שקל נישן אצל איזה ערבי אחד, ערבים זה אנשים הכי טובים, לא כמו היהודים שבאו להרוג אותו, לא, לא, אני רק הולך לישון אצל יהודים, הנה נלך עד הגבעה יש עוד שעה ללכת על החמור ולנו בגבעה ברמה, או ברמה איפה ששמואל הנביא קבור במצפה משם אתה רואה את לטרון משם יצאו המכבים החשמונאים.

אשר לבנימין, ברחוב העיר ואף אחד לא קורא להם, [האנשים בגבעה] הם היו נגד אורחים, הם לא היו מכניסים אורחים, מגיע זקן אחד, זקן זה אביי זה הסיפור על הנחש¹¹, אביי, אנחנו חוזרים

זה הכוונה סעודה שלמה, סעודה עם בורקס עם בלינצ'ס, תישן עוד לילה, כבר לילה חמישי, עד מתי? הוא לא נותן ללכת, טוב עוד עוד, טוב הוא רוצה.

ביום חמישי בבוקר הוא אומר עוד עוד תאכל עוד סעודה כבר נהיה שקיעה, נהיה שקיעה, [הבעל] הוא אומר יילה עכשיו אני הולך, כבר חושך, תלך בחושך? בחושך בלילה? אין חשמל אין כלום תיפול באיזה בור אין כבישים, שבילים, הכל בורות, בורות, בורות, תיפול בתוך איזה בור, לא אני לא יכול [להישאר], יש לי אשה עם עשרה ילדים אני חייב לבוא, הוא אומר תלכו מחר בבוקר ששי בבוקר, תגיעו, עד השקיעה תגיעו לעיר שלכם בשכם, הוא אומר לא, אני לא מחכה.

מראי מקומות והערות

בר יעקב, שדרה אבנה לקמיה דאביי, בתחילה שלחו אביו, רב אחא, ללמוד תורה מפי אביי, וכי אתא, כאשר בא רב יעקב לביתו, חזייה דלא הוה מחדדין שמעתיה, ראה אביו שלא היה תלמודו ברור בידו, ואז אמר ליה: אנא עדיפנא מינך. תוב את, דאיזיל אנא. אני ממולח יותר ממך. לפיכך שב אתה בבית ואני אלך ללמוד מפי אביי.

ובדרך אגב, הגמרא ממשיכה ומספרת את מה שארע כאשר בא רב אחא ללמוד לפני אביי:

¹¹ קידושין כט, ע"ב

תנו רבנן: אדם שמוטלים עליו שני חיובים, דהיינו הוא צריך ללמוד, ובנו מוטל עליו ללמוד, ואינו יכול לקיים אלא אחד מהם, איזה מהם קודם?

הוא קודם לבנו.

רבי יהודה אומר: אם בנו זריז וממולח, ותלמודו מתקיים בידו, אזי בנו קודמו.

ומביאה הגמרא מעשה ברב אחא בר יעקב, שסבר שהלכה כרבי יהודה:

כי הא, כמו המעשה דרב יעקב בריה דרב אחא

חתכו אותה חתיכות חתיכות, 12 חתיכות, סלמי, עשו ממנה סלמי. כמו אדל הבת של הבעל שם טוב רצו לחתוך אותה חתיכות

לנחש עם השבע ראשים, זה תדלגו תעשו לי טובה זה דף מסוכן לקרוא את הסיפור הזה, הזקן זה אביי והאשה זה הנחש,

מראי מקומות והערות

מזיק בי רבנן דאביי, דכי הוו עיילי בתרין אפילו ביממא הוו מיתזקי, אמר להו לא ליתבי [ליה] אינש (הכא) אושפיזא אפשר דמתרחיש ניסא, על בת בהווא בי רבנן אידמי ליה כתינא דשבעה רישוותיה, כל כריעה דכרע נתר חד רישיה, אמר להו למחר אי לא איתרחיש ניסא סכינתין, (אפי' ע"י בהמתן של צדיקים וכו'). והענין כי יש דברים בגו, אביי היה האיש הזקן דקבלה תחת צל קורתו, ורב אחא היה בעל הפילגש, והתנין היה הפילגש בגבעה, והואיל ובביתו אתרמי מלתא, לכן עתה בי רבנן דאביי הוה מזיק, להנכם ולהפרע מאת אשר עשו נבלה ההיא, והזיקה תלמידים הרבה בימים אלו, והם אנשי העיר דגבעה בגלגול אותן דעשו נבלה ההיא, ואביי הבין כל זה והוא לא היה יכול לתקן, והואיל והקלקול הראשון בביתו הוה, כי אנשי גבעה לא היו רוצים להכניס אורחים, דכתיב ואין איש מאספך אותם הביתה, ועתה בבא רב אחא דהוה בעל הפילגש בגבעה, אמר אביי אי לאו דאשפיז אותי לביתי או לא אתרע מלתא, וכוונת האיש הלזה אז ברחוב נלין, ולכן אמר יבא בעל השור ויעמוד על שורו, והכריז לא ליתבי [ליה] אושפיזא, אפשר דהוא יש לו קורבה ושייכות בפילגשו, וייל וילין שם ויתרחיש לו ניסא, וכן הוה כל כריעה וכריעה גרש ונתר חד רישיה דתנינא וגרשו משם, וידוע דנפרעין מן הסבה כמו מן המסובב, כי עתה כלם נענשו ונתקנו, כי פחד גדול [היה] לרב אחא, וכמעט שנטה למות נפשו, ובהיותו תנינא דשבעה רישא, להורות על כמה אלפים ורבבות שנפלו מישראל בדבר ההיא, וכל הנהו תלמידים דאתקו מינה, הן היו בגלגול דאותן שהתעללו בה כל הלילה, ושמוזה זה הבן:

שמע אביי דקא הוה אתי, שרב אחא מגיע ללמוד אצלו, הוה ההוא מזיק בי רבנן דאביי, היה מזיק שהיה רגיל להיות בבית המדרש שבו למדו תלמידיו של אביי, וכוחו של אותו מזיק היה גדול עד כדי כך, דכי הוו עיילי בתריין, אפילו ביממא הוו מיתזקי, כאשר היו נכנסים שני תלמידים אפילו ביום היו ניזוקים ממנו. וכאשר בא רב אחא, אמר להו אביי לתלמידיו: לא ליתבי ליה אינש אושפיזא, אפשר דמתרחש ניסא! לא יארח אף אדם את רב אחא בביתו, ובעל כרחו יצטרך ללון בבית המדרש, ומחמת חסידותו של רב אחא יתכן שייעשה נס ויהרוג את המזיק. ובאמת כך היה. על, נכנס רב אחא לבית המדרש, בת ולן בהווא בי רבנן, באותו בית מדרש. ונגלה לפניו אותו מזיק. ואידמי ליה כתינא דשבע רישוותיה, נדמה לפניו כצורת תנין בעל שבעה ראשים. התפלל רב אחא התפלל שיהרג אותו מזיק, וכל כריעה דכרע בתפילתו, נתר חד רישיה, נשר ראש אחד מן המזיק, עד שנשרו כל ראשיו ומת. אמר להו רב אחא לתלמידי אביי למחר: אי לא איתרחיש ניסא, סכינתין! לולא שהתרחש לי נס, סיכנתם אותי. הגמרא מביאה ברייתא נוספת, שנאמרה בסמוך לברייתא שהבאנו לעיל ["הוא ללמוד ובנו ללמוד"].

גלגולי נשמות - אות א, כה [כה] רב אחא בר יעקב פרק קמא דקידשין [כ"ט ב'] שדריה לרב יעקב בריה קמיה דאביי, כי אתה חזייה דלא [הוה] מיוחדין שמעתיה, א"ל אנא עדיפא מינך תוב את דאייל אנא [לגביה], שמע אביי דקא הוה אתי, הוה ההוא

המות, אתה לא זוכר כלום? תגיד תצַעֵק א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט', פתאום הם שומעים מרכבה זה היה הFBI כי היה להם איזה טלפון לא יודע אם כשר, התקשרו הFBI הFBI הגיע זה היה אליהו הנביא, שמעו עגלה כולם ברחו הוא חתך את החבלים נתן להם עגלה מזהב אוניה מזהב, הגיע לאיסטנבול בשביעי של פסח ביום שני.

אז מספרים את הסיפור הזה על הבעל שם טוב, אז רצו לעשות מאודל סלמי ומהבעל שם טוב. אז אותו הדבר כאן הוא חתך אותה ל12 חתיכות הוא חתך אותה אז החליטו שהורגים את כל השבט, בשביל ילדה אחת הרגו עיר שלמה.

ולכן טראמפ הולך לפי הרמב"ם לכן ביארצייט של הרמב"ם הוא יהיה מלך על כל העולם כי הוא הולך לפי הרמב"ם הוא אומר צריכים להרוג את כל החמאס, החמאס גם כן זה לוחמי חופש רוצים שחרור, איזה חופש? יש 20 ערבים בכנסת תשבו גם אתם בכנסת מי מפריע לכם? אבל הם לא רוצים בכנסת הם רוצים לחסל את עם ישראל, מה לנו ולחמאס, עכשיו הם רוצים את ציר פלדלפי, עכשיו נפל בית בשדרות, אתם באר שבע שם הטילים לא מגיעים, באר שבע כנראה יש צדיקים שמגינים

חתיכות והם ראו איזה זקן הולך שם, מי הזקן? זה אבא שלי, יילה בוא גם אותך נחתוך חתיכות חתיכות נעשה את זה דליקטס, רצו לעשות את זה עם מיץ סרטנים, מיץ עגבניות זה לא כזה טעים, מיץ סרטנים זה יותר טעים זה משהו יותר חריף, אז רצו לעשות אותה עם מיץ סרטנים וכבר הדליקו את המדורה.

והיה שם ר' הירש השמש גם כן היה שם, גם הוא היה קשור לעץ, ר' הירש אומר לבעל שם טוב רב'ה ווס - רב'ה תצַעֵק תצַעֵק אנא ה' הושיעה נא, המוחין עפו לי אני קשור לעץ אני רואה סכינים את המדורה, ר' הירש תגיד אתה משהו, גם לי עץ לי

נשארה שם והיה להם רק כמה כדורים, בסוף הגיע שוטרת מבחורץ היא נשארה בחיים אבל אלה שהיו שם במשטרה שבע שוטרים ושוטרת חיסלו אותם, כבשו את המשטרה, שלושה ימים היא הייתה כבושה המשטרה הם שלטו על המשטרה המחבלים, באר שבע הם לא נכנסו יש שם צדיקים שלא נותנים להם להיכנס.

על כל פנים מדברים כאן שהכל זה כנענים הכל זה, עכשיו אנחנו בסיפור לפני שלוש אלף שנה, אין איש מאסף אותם, אז אביי זה הזקן, הנחש זה האשה שבאה לקחת נקמה ורב אחא בר יעקב הוא הבעל והתלמידים זה היה אנשי הגבעה, אדם לא יודע איזה גלגולים הוא עובר עד שהוא נהיה הוא זוכה להיכנס לישיבה כבר אבל זה עדיין אנשי הגבעה ולכן הם היו צריכים לכפר על זה, אנשי הגבעה, נאספו על הבית ואמרו לו אסור להכניס אורחים, מה הכנסת אותם? אז הוא הוציא להם את אשתו אז הם עינו אותה עד הבוקר עד שהיא מתה ואז הוא חתך אותה ל12 חלקים ואז נהיה הנס הגדול שעכשיו נזכה לגאולה השלמה במהרה בימנו אמן.

עליהם, גם נתיבות הם נכנסו לנתיבות ברחו, באופקים הרגו 50 נתיבות לא הרגו אפילו אחד, נכנסו לתוך נתיבות עם הטנדרים הלבנים ולא יודעים למה הם ברחו, זה בבא סאלי, פתאום ברחו אחד לא נהרג בנתיבות, הם הגיעו עד כיסופים, כיסופים זה אחרי נתיבות אבל לא פגעו, הכוננות הם לא רצו להתפטר, יום קודם פירקו את כל הכוננות פירקו מכל הקיבוצים הוציאו את הכוננות לא היה חיילים לא היה כלום לא היה נשקים לא היה כדורים, אז היה לו 15 כדורים הם הגיעו 500 מחבלים הוא הוריד 15, הרכז הראשי של הכוננות, הם לא ידעו שיש לו רק 15 כי לקחו להם גם את הכדורים לקחו להם, זה הרצי הלוי וגלנט, גלנט כבר פיטרו אותו אבל הרצי הלוי עכשיו אני אפטר אותו, זה הכל הפרקליטות היא אמרה לא צריך נשקים לא צריך כדורים לא צריך שום דבר אז לא היה צבא לא היה לנו נשקים בכלל, הלכו לנשקיה, ריקה, אין נשקים, הכל רוקנו מהנשקיה אין רובים אין כלום, לכל אחד היה רק אקדח עם כמה כדורים, המשטרה בשדרות כבשו אותה, היה שם שבע שוטרים ושוטרת והיא שמרה שבת היא

והתקדשתם

התאווה – זה יותר גרוע משוחטי הילדים

"וְאֵם הָיוּ יוֹדְעִים הַבָּנִים שֶׁהַהוֹרִים שְׁלָהֶם הֵם הַגֶּרֶמָּא לָהֶם בְּנוֹזִיקִים", שְׁכָל מֶה שְׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם אֲשָׁמִים הַהוֹרִים, הֵם אֲשָׁמִים. "וּמֶה יִתְאוּנֵן אָדָם חַי כְּשִׁישׁ לוֹ תִּרְבוֹת רָעָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ? גָּבֵר עַל חֲטָאוֹ! שֶׁהוּא גוֹרֵם רָעָה לַעֲצָמוֹ". וְהָאֲכֻזְרִיּוֹת שֶׁל הַהוֹרִים זֶה אֲכֻזְרִיּוֹת יוֹתֵר גְּדוֹלָה מֵאֲשֶׁר שְׁאָדָם שׁוֹחֵט אֶת הַיֶּלֶד שְׁלוֹ, אָדָם שׁוֹחֵט אֶת הַיֶּלֶד שְׁלוֹ הוּא לֹא כְּזֶה רָשָׁע וְלֹא כְּזֶה גֵרֹעַ כְּמוֹ זֶה שְׂמִבִּיא אֶת הַיֶּלֶד בְּטִמְאָה, שֶׁלֹּא מִתְקַדֵּשׁ בְּאוֹתוֹ רִגְעַ, וְהוּא לֹא עוֹבֵד בְּאוֹתוֹ רִגְעַ עַל הַקִּדְשָׁה שְׁלוֹ, הוּא יוֹתֵר גֵּרֹעַ מִשׁוֹחֲטֵי הַיֶּלְדִּים.

אִז הֵם "חֹבְלִים בְּיֶלְדִים, וּבָנִים זָרִים יִלְדוּ. וְהַבְּעִילָה — הִיא בְּעִילַת זָנוּת, וְנִפְשׁ בְּנִיָּהֶם הֵם חֹבְלִים, וּבָנִים זָרִים יִלְדוּ, וְהֵם

"וְאֵם הָיוּ יוֹדְעִים הַבָּנִים שֶׁהוּא גֶרֶמָּא לָהֶם בְּנוֹזִיקִים, הָיוּ צוֹעֲקִים מֶרֶה עֲלָיו, בְּאִמְרוֹ: לָמָּה עֲכַרְתָּנוּ", הָיוּ צוֹעֲקִים מֶרֶה —

יֹדְלִידִים בָּנִים חֲטָאִים, בָּנִים
 טַפְּשִׁים" — לֹא רוּצִים
 לְהִתְפַּלֵּל, לֹא רוּצִים לָבֹא
 לְתַפְּלָה, לֹא רוּצִים לְקוֹם בַּבֶּקֶר.
 "בָּנִים מִשְׁחִיתִים כָּל מוֹם בָּם".

צוּעֵקִים צוּעֵקִים צוּעֵקִים
 צוּעֵקִים צוּעֵקִים, כָּל הַיּוֹם, הֵיוּ
 צוּעֵקִים, הֵיוּ צוּעֵקִים עָלָיו מֶרֶה
 לֹא אָמַר: "לָמָּה עֲכָרְתָּנוּ וּבָעוֹן
 חוֹלַלְתָּנוּ".

"וְכִי יִשְׁאוּ אֶת עֲוֹנָם", כִּי לְכָל
אֲבוֹת יִשְׁ תּוֹלְדוֹת, יִשְׁ אֲרָבַע
אֲבוֹת נִזְיָקִין הַשּׁוֹר וְהַבּוֹר
הַמְּבַעֶה וְהַהֶבְעֵר, שֶׁקָּרָא זֶה [ר"ת]
שׁוֹר קָרֵן רָגֵל, ר' זֶה רָגֵל ש' זֶה
שֵׁן ק' זֶה קָרֵן. הֶעֱקָר זֶה הָרָגֵל,
אֵיזָה רָגֵל נִפְלְאָה, פַּעַם הָיוּ
אוֹמְרִים "אֵיזָה רֹאשׁ נִפְלְאָה",
הַיּוֹם אוֹמְרִים "אֵיזָה רָגֵל נִפְלְאָה
— הִנֵּה הוּא תִּקְעַ גּוֹל, אֵיזָה
רָגֵל, אֵיזָה רָגֵל, אֵיזָה רָגֵל...
הוּא יוֹדֵעַ לַתֵּת גּוֹלִים."

אז האַכזריִות שֶׁל הַהוֹרִים,
הַאֲכֹזְרִיּוֹת שֶׁל הַהוֹרִים הִיא
יִתֵּר גְּדוֹלָה מִהַאֲכֹזְרִיּוֹת שֶׁל
אָדָם שְׁשׁוּחַט אֶת הַיֶּלֶד שְׁלוֹ. אִם
הוּא הֵיךְ שׁוּחַט אֶת הַיֶּלֶד אִזּוֹ לֹא
הֵיךְ קוֹרֶה כָּלוּם, אִזּוֹ מֶה יֵשׁ אִם
אַתָּה שׁוּחַט? אִזּוֹ הוּא הֵיךְ בִּגְנֹן
עֶדְנִין. אָדָם שׁוּחַט אֶת הַיֶּלֶד —
הַיֶּלֶד הוֹלֵךְ יִשְׂרָאֵל לְגַן עֶדְנִין! יִשְׂרָאֵל
לְגַן עֶדְנִין. אִזּוֹ זֶה אַכְזְרִיּוּתָא יִתֵּר

— **"וַיִּמָּחַ יִתְאוּנֵן אָדָם חַי"** —
 שֶׁהוּא בַּעֲצָמוֹ הִבִּיא אֶת
 הַתְּרֻבּוֹת רָעָה לְבֵיתוֹ, אֶת
 הַתְּרֻבּוֹת רָעָה לְבֵיתוֹ, אֶת
 הַתְּרֻבּוֹת רָעָה לְבֵיתוֹ. אֵיזָה אֲבָא
 מִתּוֹק זֶה, אֵין כְּזֶה אֲבָא מִתּוֹק,
 אִזְּעַל מַה הָאֲבָא מִתְאוּנֵן עֲכָשִׁיר
 שֶׁהֵילֵךְ לֹא רוּצָה לְהַתְּפַלֵּל, לֹא
 רוּצָה לִלְמַד, אַחֲרֵי שֶׁהוּא הִבִּיא
 אֶת הֵילֵךְ הַזֶּה עִם מְלִיּוֹן מַסְכִּים,
 עִם מְלִיּוֹן טְמֵאוֹת. גָּבֵר עַל
 חֲטָאוֹ! "מַה יִּתְאוּנֵן אָדָם חַי
 גָּבֵר עַל חֲטָאוֹ" (אֵיכָה ג, לט),
 "שֶׁהוּא גּוֹרֵם רָעָה לְעַצְמוֹ. וְזוֹ
 רָעָה חוּלָה, וְאַכְזָרִיּוֹת, אֵיפֹה
 לּוֹקְחִים כְּזוֹ אַכְזָרִיּוֹת, וְאַכְזָרִיּוֹת
 גְּדוּלָה יוֹתֵר מִשׁוֹחֲטֵי הֵילָדִים.
 וְאִם הָיוּ יוֹדְעִים הַבָּנִים שְׁכָל מַה
 שֶׁעוֹבֵר עֲלֵיהֶם, כָּל מַה שֶׁעוֹבֵר
 — זֶה הָאֲבָא אֲשֶׁם, הָאֲמָא
 אֲשֶׁמָּה, הָיוּ צוֹעֲקִים צוֹעֲקִים
 צוֹעֲקִים צוֹעֲקִים צוֹעֲקִים

גדולה משוחטי הילדים.

ואם היו הבנים יודעים שהכל
ההורים אשמים, ולכל אבות יש
תולדות — השור הבור. אז
הגמרא אומרת שמבור היו
לומדים את הכל, הגמרא
אומרת שהיה מספיק לכתב בור
או שור או רגל או שן או אש,
היה מספיק לכתב "בור" —
היינו לומדים את הכל. הגמרא
שואלת קשיא: למה צריכים
ארבע?

אבל צריכים את כל הארבע,
כי זה כנגד ארבע עולמות
והארבע ספירות — שם ע"ב,
שם ס"ג שם מ"ה שם ב"ן. אדם
בא לעולם בשביל שם ס"ג,
בשביל זה הוא בא לעולם,
בשביל שם ס"ג, לתקן את שם

ס"ג. "כלו סג יחדו נאלחו"
(תהלים נג, ד) כי יש שם ס"ג, מי
שיודע לתקן את השם ס"ג, אז
הוא יביא את משיח, הוא יביא
את הגאולה.

כל החתונה — להביא את
משיח, להביא את הגאולה, זה
כל הענין, ואם לא: אז נולדים
ילדים טפשים, שלא מסגלים
ללמד, לא מסגלים להתפלל,
לא מסגלים להחזיק סדור,
והאבא לא מבין מדוע, בנים
משחיתים — ועוד משחיתים,
ועוד מקלקלים אחרים, קונים
איפון, משחיתים משהו אחר,
כל מום בם. [-], לשבר את
האיפון. ו"מה יתאונן אדם חי
גבר על חטאו" ... (שעור
מתשפ"ב).

הפרשה

במשנת מורינו הרב

על ידי הזמירות – נבנה המשכן

שֶׁהַנְּשִׂאִים הֵבִיאוּ אֶת הַכֹּל מִגֵּן עֵדֶן, אֶת קִטְרֵת הַסַּמִּים הַכֹּל הַכֹּל, הֵלְכוּ לְפִישׁוֹן וְהֵבִיאוּ אֶת שְׁתֵּים עָשָׂר אַבְנֵי הַשֹּׁהַם אַבְנֵי הַחֹשֶׁן תְּרִשִׁישׁ שֶׁהֵם וַיִּשְׁפֹּה וְאֶת הַקִּטְרֵת. הַתֵּרְגוּם אוֹמֵר שֶׁהַכֹּל הֵבִיאוּ מִגֵּן עֵדֶן. שׁוֹאֲלִים הַכֹּל צָרִיכִים שֶׁהַכֹּל יִהְיֶה מַעֲשֵׂי אָדָם הָרִי הֵבִיאוּ אֶת זֶה מִגֵּן עֵדֶן הַכֹּל. שׁוֹאֵל הַסְּטִיפֶלֶר אִם יֵרֵד בֵּית מִקְדָּשׁ שֶׁל אֵשׁ אִזּוֹ יִהְיֶה אֲפֹשֶׁר לְהַקְרִיב קִרְבָּנוֹת וְקִשָּׁה הָרִי צָרִיכִים 'וַעֲשׂוּ מִשְׁכָּן', הָעֲבֹדָה שֶׁלָּנוּ זֶה וַעֲשׂוּ מִשְׁכָּן וְאִם יֵרֵד בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל אֵשׁ אִיךָ יִתְקַנֵּם וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ? אֵלֵּא זֶה הַזְמִירוֹת, הַרְבֵּה אוֹמֵר שֶׁעַל יְדֵי הַזְמִירוֹת בּוֹנִים מִשְׁכָּן, אֲפִילוֹ שֶׁיֵּרֵד בֵּית מִקְדָּשׁ שֶׁל אֵשׁ אֲבָל הוּא יֵרֵד בְּזִכְוֹת הַזְמִירוֹת עַל יְדֵי הַזְמִירוֹת נִהְיָ 'וַעֲשׂוּ מִשְׁכָּן'. (מסע אל השורשים).

הָיוּ נָדָב וַאֲבִיהוּא, וְהֵם לֹא שָׁמְעוּ אֶת הַבַּת קוֹל שֶׁשָּׁמַע מֹשֶׁה בְּשִׁבְחֵן שֶׁל אוֹתָן מִרְאוֹת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּסוֹף תְּנַחֲוּמָא פְּקוּדֵי, שִׁינְצָא אַחֵר שֶׁמֹּשֶׁה אָמַר לְקַחַת קִרְשִׁים לְשֹׁבֵר לְנָשִׁים אֶת הַרְגָּלִים, יֵשׁ דְּבָרִים שֶׁזֶה לְמַעַלָּה מִהַשְׁכָּל. וְזֶה הַפְּרָשׁוֹת וַיִּקְהַל פְּקוּדֵי וְתִרְוּמָה תִּצְוֶה זֶה - שֶׁמֹּשֶׁה הַמִּשְׁכָּן מוֹבָא פַּעַם אַחַת בְּפִרְשׁוֹת תִּרְוּמָה תִּצְוֶה, וַיִּקְהַל זֶה פַּעַם שִׁנְיָה, וְאַחֲרֵי זֶה פְּקוּדֵי יֵשׁ לָנוּ עוֹד שְׁלוֹשׁ פַּעַמִּים. כִּי הַמִּשְׁכָּן זֶה הַכֹּל תְּכַלֵּת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי לְחִבֵּר אֶת הַפִּשְׁתָּן אֶת הַשֵּׁשׁ, כָּל חוּט זֶה שֵׁשׁ, לוֹמְדִים מִהַשֵּׁשׁ, הַשֵּׁשׁ זֶה גַּם בּוֹץ גַּם פִּשְׁתָּן, וַיֵּשׁ בְּמוֹגֵלָה "רִצְפַת בֶּהַט 'וְשֵׁשׁ' וְדָר וְסִחָרָת" (אֶסְתֵּר א, ו) כִּי בְּפוּרִים כָּל אֶחָד מִקְבֵּל רִצְפָּה מִיְּהוּדִים, וְרִצְפַת בֶּהַט וְשֵׁשׁ וְדָר וְסִחָרָת' כָּל הַרִצְפָּה הִיָּתָה מֵאִירָה כְּמוֹ שֶׁמֶשׁ. וּבִתְרַגּוּם אוֹמֵר¹²

מראי מקומות והערות

מתפנן ית אבני בורלות חילא וית אבני אשלמוותא לשקעא באיפודא ובחושנא ומחתו יתהון באנפי מדברא אולין וברבני ישראל ומייתו יתהון לצרוד עיבדיתא:

¹² שמות לה, כו
והנשואם הביאו את אבני השוהם ואת אבני המלאים לאפור ולחושן:
תרגום יונתן: ונעני שמאי אולין לפישון ודליון

הוספות ממורינו הרב שליט"א

את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם ויתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע וברכה ראשונה של שמונה עשרה יתרהר בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עינים קשים ויפשטו עורו מפשרו להכחיש חס ושלום ביחודו, יסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ובזה יצא ידי חוב קריאת שמע ותפלה בדין.

ג. גם בשעת אכילה ותיחוד הקדוש יכוין בנזכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג גשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל, ותיכף ומיד יאמר בפיו ובכלבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנזכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הזה שהוא מהצדעת משכא דחויא, וכן יאמר וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של

שבחי הר"ן יו

גם אמר שהוויג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת וזוג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל כך, אבל הצדיק שיש לו דעת יסוריו גדולים מתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו נבה עוד יותר ויותר.

צעטיל קטן

מרינו הרב רבי אלימלך מליענסק
זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או שוכב על מכתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאלו אש גדול ונורא בויער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם ויתברך שוכר

במחשבותם שום מחשבה זרה, כי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש הם חובלים ובנים זרים ילדו רעים וחמאים ומפשים בנים משחיתים כל מום כם. ומה יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך ביתו גבר על חמאיו שהוא גורם רעה לעצמו. וזו רעה חולה ואכזריותא גדולה יותר משוחמי הילדים, ואם היו יודעים הבנים שהוא נרמא להם בנוזקים היו צועקים מרה עליו באמר, למה עברתנו ובעון חוללתנו. וכי ישאו את עונם, אב ואם נומלים חלק בראש, כי הם אבות הממאה ואין על הבנים כל כך אשמה, כי מאחר שהיסוד רעוע והשרש רע והקלפה בנפש לומה מה יעשה אותו הבן ולא יחטא, כי נפש רשע אותה רע, וצריך עמל ומרח ויגיעה רבה כלי האי, ואולי יוכל להפך מבכו ומזנו הרע.

ונקדשתי באופן הנזכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה ותיחוד הקדוש לעשות לו העינוים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם יתברך יותר מתענוג גשמי הזה, אך יזהר שיהיה דובר אמת בלבבו ויהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

פלא יועץ אות ז זווג

ומאחר שאין אשה אלא לבנים (תענית לא א כתובות נט, ב) וכל שלמות הולד במדות וברעות תלוי בזמן הזווג ובכונת הזווג, אי לזאת לו בכח ולו בחיל יגבר איש לקים מצותו דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשב מחשבות מהורות זכות וברות, וזר לא יקרב

קדושות הפרשה

החזיק הנורא שלומדים מהעצי שיטים

שם במצרים עם השרשים וכל אבא הראה
לבן שלו אתה רואה זה עצי שיטין למשכן
עוד יום יוצאים תחזיק מעמד אל תהיה חלוני
אל תהיה מצרי אל תשתחוה לפסלים תחזיק
מעמד הנה העצי שיטין לכן הוא היה צריך
להשאיר אותם במצרים. ובמצרים היו חופרים
בורות ואמרו מה יהיה הסוף כאן עוד כמה זמן
נהיה פה, כל אבא היה לו בן שהיה מראה לו
הנה העצי שיטין היה שם עשרות עצי שיטין
שיעקב נטע אותם כל זה אמר הרב של הכלא
והוא הראה להם הנה העצי שיטין עוד מעט
יוצאים תחזיקו מעמד הנה העצי שיטין של
המשכן היה לו משכן אחרי זה היה לו מקדש
אחרי זה היה לו מקדש שני העצי שיטין היה
כל האמונה שלהם איך הם יודעים שיצאו
ממצרים. (באר בשדה).

צלמון זה מגדל פה נטעו עצי שיטין במשכן
ואחרי זה הגיעו למצרים אז הוא נטע הוא
הוציא את זה עם השרש את העצי שיטין ונטע
את זה. שאדם בשעבוד הוא לא מרגיש שיהיה
גאולה, אדם בכלל הוא לא יודע מתי הוא
ישתחרר, אדם בשעבוד הוא לא יודע כמה זה,
שנה, מאה שנה, מאתיים, שלש מאות, ארבע
מאות, למי יש כח לחכות 400 שנה, זה 20
(שנה) [דורות], מה נחכה 20 דורות לגאולה?
לכן הוא הביא עצי שיטין הוא נטע הם ראו
הברים התיכון הגיע לגבה של, המשכן היה
20 קרש ועוד 20 קרש זה 30 אמה ועוד 8
במצרב אז זה 48 קרשים התיכון היה
48 אמות כזה גבה הוא הגיע וכל זה הם נטעו

קדושת הצדיקים

ג' אדר – יארצייט ה"בית ישראל"

היום אָנחנו בג' אדר, והיום כל אחד צריך לראות שיתרפא מכל המחלות, והעיקר זה, כל החולי זה בגלל האכל, מישוי היתה אצל רופא, שלמה לו 1,300 שקל, הוא הכין מרשם, והיא אמרה אני מפתחת, תפתחי מהאכל לא מהמרשם. והעיקר זה, אדם רק חולה מהאכל, אדם צריך להתרגל לא לאכול וזהו, ואז הוא לא יהיה חולה בשום מחלה, ולא הילדים, וכל מה שהתינוקות חולים זה בגלל שהאמא אוכלת, כי כשהתינוק יונק אז האמא אוכלת שטיות, היא אוכלת דברים לא נכונים, והתינוק – כל העור מתקלף לו, הכל, זה הכל האמא, צריכים לדבר עם האמהות שיפסיקו לאכול, לעשות שיעור עם כל האמהות, אז עכשיו זה הרגע של הגאולה, היום תהיה הגאולה, היום יבוא משיח, ויבנה בית מקדש של אש. (בקולות וברקים).

עכשיו יורדת אש, היום זה ג' אדר, היה היארצייט של הבית ישראל, שהיה הצדיק הכי גדול בדור, 1 עכשיו אָנחנו מדברים שעכשיו אָנחנו נמצאים בג' אדר, עכשיו שומעים את עשרת הדברות, והיום הזה זה יום שכולם מתרפאים, יום של כל הרפואות, אין מחלה שלא מתרפאים היום, בעזרת ה',

1 והפני מנחם נפטר בט"ז, כי היה פצוץ בערב פורים, אז הוא לא יכל לעמוד בזה, והוא לא יכל לעמוד בזה שהרגו איזה עשרים איש, בגלל קיסנינג'ר, אז כל יום הוא אמר תהרגו את המן קיסנינג'ר וזהו, אז נתנו לו טלפון, הוא התבלבל בטלפונים, הוא נזהר, אבל בלבלו אותו והוא לקח את הטלפון, את הטלפון הנכון הוא לקח, ואז כשהוא התחיל לחייג זה התפוצץ לו בפנים, ככה נגמרו הפיצוצים של האוטובוסים, הוא היה עושה את כל ... הוא היה מתכנת את כל הפיצוצים.

מילתא דבדו יחזותא

7: בבוקר: עייף. בצהריים: מת מעייפות. בלילה: לא יכול להירדם.

8: סבתא הגיעה לבקר את הנכדים שלה. ניגשה אליה הנכדה הקטנה, חיבקה אותה חזק, ואמרה לה: סבתא, איזה כיף שבאת אלינו – עכשיו לא חסר לנו כלום בבית. הסבתא התפלאה על המשפט המוזר, ושאלה את הנכדה: מה הכוונה, חמודה?? הנכדה ענתה לה: היום כשהתקשרת, ואמרת שאת באה, אז אמא אמרה: "יופי!... רק זה מה שחסר לנו..."

9: גב נכנס לבית של תימני באמצע הלילה. התימני צועק: מי זה? הגב עונה לו: "גב". התימני צועק לו בחזרה: מה אתה מחפש? הגב עונה: "כסף". התימני: חכה, אני מתלבש – ובא לחפש איתך...

10: אחד כיבדו אותו בברכה שנייה, כשקיבל את הרמקול החל לאמר 'ברכה אחריתא'. עשו לו 'נ' לו' לסימן שטעות, והוא לא מתייחס, ממשיך לסלסל בהתלהבות את ה'ברכה אחריתא'. דפקו לו על הכתף, הראו לו באצבע בברכון על הברכה השניה, והוא ממשיך בשלו. לא הייתה ברירה... כשסיים, אמרו לו: "סליחה, אבל כנראה כבודו טעה בברכה". - "אני טעיתי?? – אתם טעיתם...!!!"

1: לאחר ניתוח וסיכום כל תחזיות מזג האוויר להשבוע, התחזית העדכנית והמדויקת ביותר הייתה: מעונן חלקית עד מעונן, עם אפשרות לגשמים פזורים או מקומיים בצפון או ברוב אזורי הארץ, לא שלג כלל, כולל אפשרות לשלג קל שלא ייערם, עם סיכוי לשלג כבד יותר שיירד אפילו במקומות נמוכים במידה ויווצרו משקעים רבים – כך שהכל פתוח, אלא אם כן יסגר...

2: אם המחבלים שהטמינו את המטענים באוטובוסים ייתפסו עד השבוע – הם אמורים להשתחרר במסגרת שלב ב' של העיסקה...

3: לכל כלב יש רצועה – בשביל זה לערבים יש את 'רצועת עזה'...

4: שוטר עוצר יהודי במאה שערים. מה אתה עושה כאן? אני הולך להפגנה. שואל השוטר: אני לא רואה הפגנה? עונה היהודי: תעמוד כאן 5 דקות – ותראה...

5: שאבין! מי שנולד באוטובוס – מותר לו 'להשאיר את הדלת פתוחה??...'

6: הרגע הזה, שאתה מדליק סיגריה עם מצת חדש, בלי לדעת את גודל הלהבה – ואז אתה מקבל מתנה: הדלקת סיגריה + סידור גבות...

קדושת הצדיק

ברגע שמגיעים לצדיק – אפשר לבטל כל דין

ויודעים מהצדיק האמתי אפשר לבטל את כל הדינים שבעולם אין דין שלא מבטלים על ידי הצדיק האמתי עקרות נפקדות שדוכים. שדוכים אדם צריך להחליט 90 אחוז מתקשים להחליט קשה להם להחליט יש להם מאה הצעות לזקק להם מאה שנה לברר את המאה הצעות כל שנה הם מבררים איזה הצעה לפחות בגיל מאה עשירים הם יגיעו להחלטה אז זה גם יהיה טוב... (ארוי הלבנון).

כי היום ה' נראה אליכם" (ויקרא ט, ד) שרק יהיה שם הויה בעולם נדב ואביהוא רצו לבטל את שם אלוקים כי כתוב "לא יהיה לך אלקים אחרים על פני", כל שגיה שיש שם אלקים בעולם זה דין אנחנו צריכים לבטל את כל הדינים על ידי הצדיק אפשר לבטל את כל הדינים ברגע שמגיעים לצדיק אמתי

הילדים

הילדים – מכפרים על האבות

להם את כל הכרטיסי טיסה, הם גם מזכים את ההורים, כשהם זוכים - הם גם מזכים את ההורים.

זכר הוא בא [לעולם] עם הכפר (גדה לא, ע"ב) התינוק בא עם כל השפע, [על ידי שמביאים ילדים לעולם] יהיה לך דירה, יהיה לך הכל, אפילו שאתה כל רגע פוגם מחדש, אבל התינוק הוא מכסה את זה [ובזכותו תזכה]. התינוקות מכפרים את העוונות של האבות. (מעלות הצדיקים).

אדם צריך לעמוד שמונה עשרה 8 שעות, אין לו מה למחר, אין לו כלום, הוא לא צריך להגיד שעושים, עכשו הוא באופן בלי אשתו בלי הילדים, בשמונה עשרה יש את הכל, שמונה עשרה אחד אפשר לפעל את הכל, שמונה עשרה שאומרים אות באות אפשר לפעל את כל השפע, את כל הישועות, כרטיסים לאמן, כי כל תינוק הוא בא עם הכרטיס שלו מוכן, הוא צריך כרטיס כל חדש אז הוא בא עם כרטיס כל חדש, הילדים עד גיל 18 יש

קדושת הבית

אשה חייבת בשלש תפילות – כל יום

אז אומר המדרש "מראות הצובאות" הכלי יקר אומר רק מהצדיקות לקחו [את הראי לעשות מקונו כיור], צדיקות ממש היו באות לאהל מועד, הן היו כאלו טהורות, הן היו באות כל יום להתפלל באהל מועד [ומהמראות שלהן עשו את הכיור], אשה חייבת בכל השלוש תפלות, אפשר לעמוד שמונה עשרה 2 דקות

גם כן, שלוש דקות, ארבע, שעה, שעתים, שלוש, ארבע, בעל התניא אמר אני יכול לעמוד שמונה עשרה 8 שעות, אז יוצא שכל היום יהיה רק בשמונה עשרה, אני רוצה קצת ללמד, להגיד שעוד קצת, להגיד תהלים, אני מצדי יכול לעמוד שמונה עשרה 8 שעות, ככה אמר בעל התניא, - בעל התניא זה האדמו"ר מחב"ד הראשון. (מעלות הצדיקים).

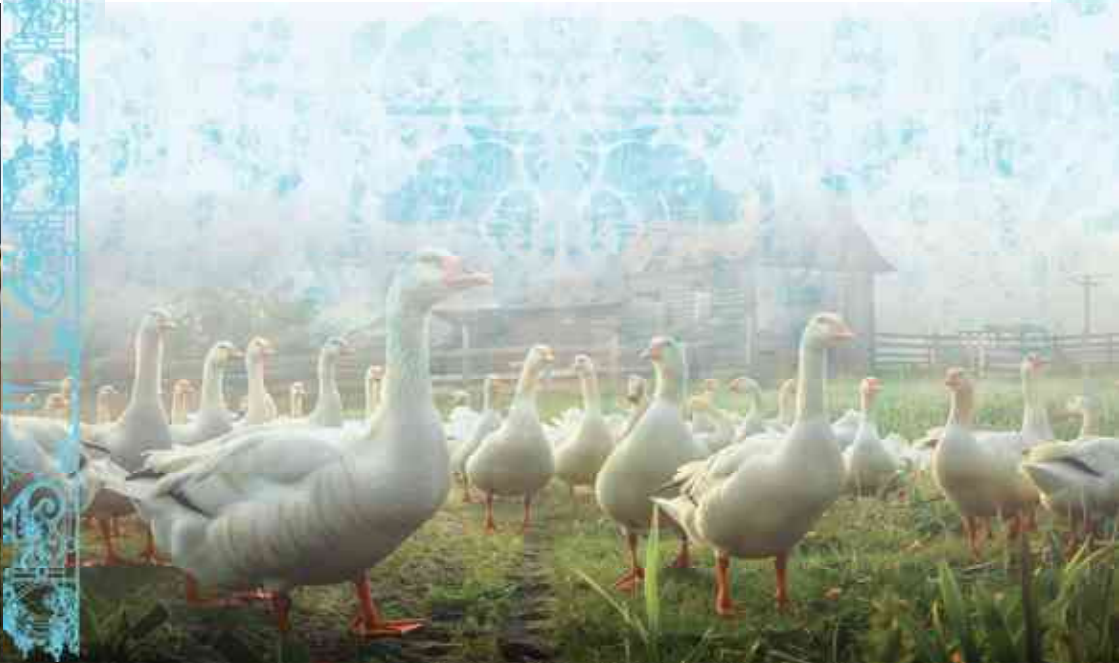

קדושה הגמרא

יותר גמרא – יותר שלום בית

מהבית אז הוא מפסיק ללמוד אין לו ברירה, הוא לא יודע שלהיפך לימוד הגמרא יוצר את הקשר כמה שיותר ילמד גמרא אז יהיה לו יותר קשר יהיה לו שלום בית כי הגמרא זה חיבור האותיות, הרבה אומר שידוך זה "כ' דסיה ש' בבין ד' י' נור" (דניאל ז, ט) שמשדכים דברי תורה אז נהיה שידוך בין הנשמות כי השידוך הוא לא בין הגופות הוא רק בגשמות אי אפשר לחבר גשמות רק על ידי שלומדים אותיות הגמרא, והיום אי אפשר ללמוד רק על ידי קצות החושן.
(באר בשדה).

כל הענין שאדם כשהוא בחור הוא יכול ללמוד 16 שעות, 8 שעות זה אכילה ושינה וקצת לנשום אויר, אם הוא לא לומד 16 שעות לפני החתונה, אחרי החתונה הוא כבר לא ילמד כלום, הוא לא יוכל ללמד כלום, הוא לא יוכל להתרכז, אחרי החתונה הוא צריך לבוא בשבע, ככה כשהוא היה בחור הוא בא רק ב-11 וחצי עוד מעט - לא קרה שום דבר, רק בחורים יכולים לבוא גם בשלש בבוקר יכולים להיות ערים כל הלילה, אבל בחור נשוי לא יכול להיות עד כל הלילה, אשתו תברח לו

קדושת המידות

המעלה הנוראה – של ליסוע אחרי הרב

הכבוד. כמו שיעקב חקוק בכסא, כל יהודי ויהודי שנוסע אחרי הצדיק, אחרי הרב, הוא חקוק בכסא הכבוד. כל החטאים זה כי אדם לא חקוק בכסא הכבוד, הוא מאבד את השרש, הוא מתנתק מהשרש שלו, כי השרש זה הקדשה העליונה, זה השרש, אדם עושה תשובה כי אדם בא לעולם להכלל בשרש, כי כל החטאים שהוא מתנתק משרש עץ הדעת, מנתק מעץ החיים. (ארוי הלבנון).

ברגע שנגללים אחד בשני, אין שום מחלה, שום פגע, כי כל העגן זה להכלל אחד בשני. כי מתי אדם עושה עברות? אחד מששים רבוא, אבל אם הוא נכלל בכלם, הכל נמחל לו. הכל חקוק בכסא הכבוד, כלם חקוקים בכסא הכבוד. כל אלה שנוסעים אחרי הרב חקוקים בכסא הכבוד, כל מי שנוסע לילה לילה אחרי הרב, זוכה להיות חקוק בכסא

הרגע המבין שבו חשבת
שאננס גדל על עצים...

באיסלנד ניסו לצייר אשליה אופטית של מעברי חציה תלת מימדי כדי לגרום לנהגים לעצור וזה הצליח

עד גיל 30
אתה לא שותה תה
עד גיל 40
אתה זורק את השקיק
עד גיל 50
אתה משאיר אותו
מגיל 50
כבר מכינים לך

חוצפה של בן אדם,
הצעת לויטמפ לבית
החולים וכל מה שהוא
זוכר זה שעליתי לו על
הרגל עם הגלגל.

מסתבר שגפילטע פיש
היה יכול לקנות הרבה
יותר טעימ'אם הוא היה
יותר שטוח, עם קצת
שומן, יותר כהה והיו
קוראים לו אנטריקוט.

The People of Palestine,
Jerusalem in 1600

תמונות נדירות מ-1921 – תרפ"א של ירושלים תחת שלג כבד.

בתכלס ירושלים
עכשיו היא כמו
גולדסטאר, בירה
קרה.

אם אי פעם חרגו חסר חשימה תזכר בגלגל ההלם
הזה

אישה לבעלה: "נמאס לי!
רק כדורגל יש לך בראש!

אני מתערבת שאתה לא זוכר
מתי יום הנישואין שלנו!"

הבעל: "למה את אומרת סתם?
זה היה באותו יום
שברצלונה זכתה בגביע."

חודש בסופר

שעתיים בבית

לאור המצב הקשה בהחלטת
הרובנים הוסיפו שם לסופה
"חיה קורל"

הצעת חוק, חזאי
שמבטיח שלג והוא
בסוף לא מגיע,
יצטרך להכניס את
עצמו למקפיא.

אין לי בעיה עם זה
שנהג האוטובוס שלנו
מתפלל מעריב
בנסיעה, הבעיה שעוד
שניה הוא מגיע לשמע
ישראל.

הגיע הזמן לומר את
זה, תה זה המקווה
של הביסקוויטים.

דברת עם עסקן ידוע
במשך 4 יום ולא
נושעת. הבטחתי
לפרסם שימו
ומיד נושעתי

ההפתעה שחיכתה לחייל אתמול במהלך אימון
בסוריה: "נכנסנו למבנה שבו וטושו ממש בתוך
סוריה ופתאום אני קולט על הקירות את הכתובות
האלו ממלחמת יום כיפור לפני 50 שנה"

^^^ ה- Icehotel האגדי שבשבדיה
נפתח מחדש! אחרי 35 שנה, כל חורף
בונים אותו מחדש עם קרח מהנהר
הסמוך.

11 באפריל 1909. כמאה איש עושים
הגרלה ביניהם כדי לחלק שווה בשווה 12
דונם של דיונות חול קמיות. מקום
שבעתיד יהפוך לתל אביב.

השנה 26 אמנים מ-13 מדינות עיצבו 12
סוויטות אמנותיות. המלון כולל בר קרח,
כנסייה לחתונות, ואולם ענק עם נברשות
מקרח. הטמפרטורה בחדרים תמיד 5-
מעלות, כך שאורחים מקבלים שקי שינה
חמים. הוא יהיה פתוח עד אפריל, ואז
כמו תמיד - יימס ויחזור לטורניר הנהר.

חמאים -
שבוע לפני: שלג כבד צפוי בירושלים בשבוע
הבא.
שישה ימים לפני: כנראה שלג כבד בירושלים.
חמישה ימים לפני: יש סיכוי לשלג בירושלים.
ארבעה ימים לפני: סבירות שירד שלג
בירושלים.
שלושה ימים לפני: אולי ירד שלג בירושלים.
ימיים לפני: אולי כמה דקות ירד שלג
בירושלים.
יום לפני: אולי ירד פתית שלג בירושלים.
ביום עצמו: שלג כבד צפוי בירושלים בשבוע
הבא.

נסיד
בנוגע להעדר: זה קישור מות הנשרים דודנד טרומפס דודנד
דודנד תשעתי ללוג.
בין הכוללות להיכנסים הריבים המתחזקים בנשיתאון
בלט שניו סכמי מעור אחד - תספקת תפגע תפגי
שבור רוב האנשים. זה היה מהלך ביוקרטי לא נשיתאון.
ומהי הבל, זה עולה למחשבה שתר ל-צד אסורה תחב
תאמנה תחבט.
אנד לוח תסמך תחבט: תפגורת הכוליות, דודנד בנסט
בלוט תפגורת: "אין בן דוד בוד שותנזה תרומה תין
הכיס" "בן דוד" (משהו) לא סיבד עד שיתפגע תהגן ביות
תעלת תפגורת.

הרפיעו

ספרו החדש של ד"ר רז

- ד"ר רז מעניק מכל הלב והידע עצות רפואיות ל-
- מניעה וריפוי ממחלות רבות
 - שמירת הבריאות
 - עצות אכילה בריאותית
 - אורח חיים בריא
 - ערך תזונתי של מאכלים
 - תוספי תזונה עתיקים ומחקרים חדשניים
 - סקירה של שיטות של רפואה טבעית רבות
 - עצות לרפואת הנפש והנשמה כולל
- תרגילי תרפיות ודמיון מודרך, חיוביות
והתבוננות!

**מהפך הבריאות שלך
מומלץ לכל בני הבית!
חווייה בריאותית נפלאה!**

